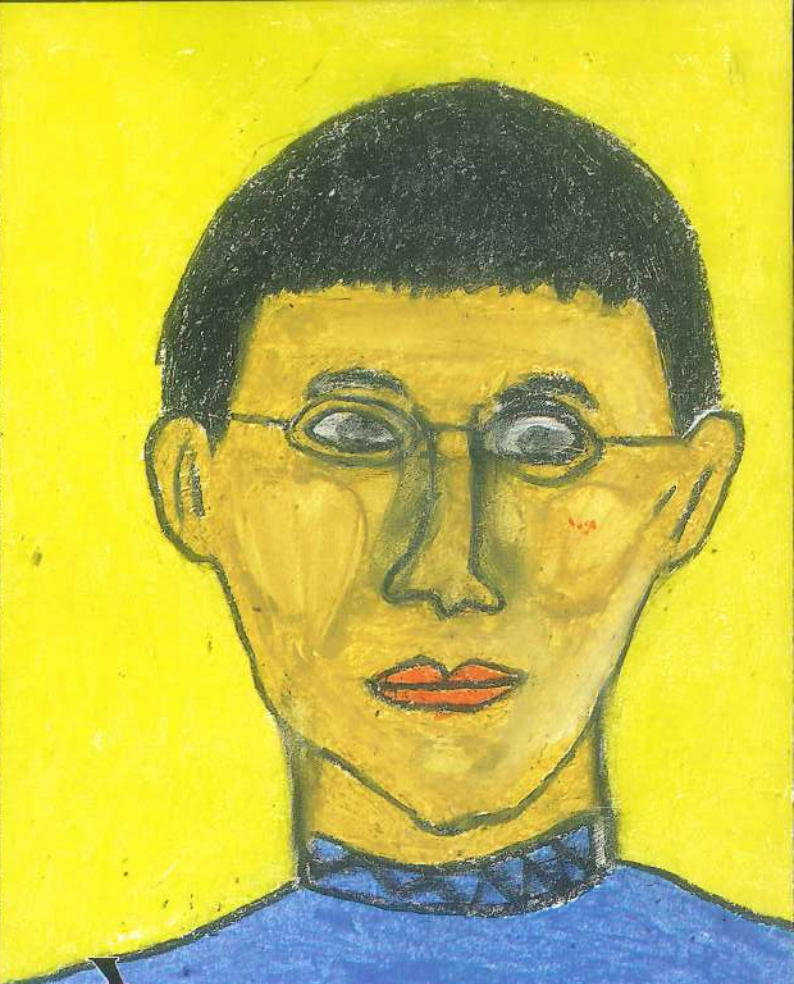
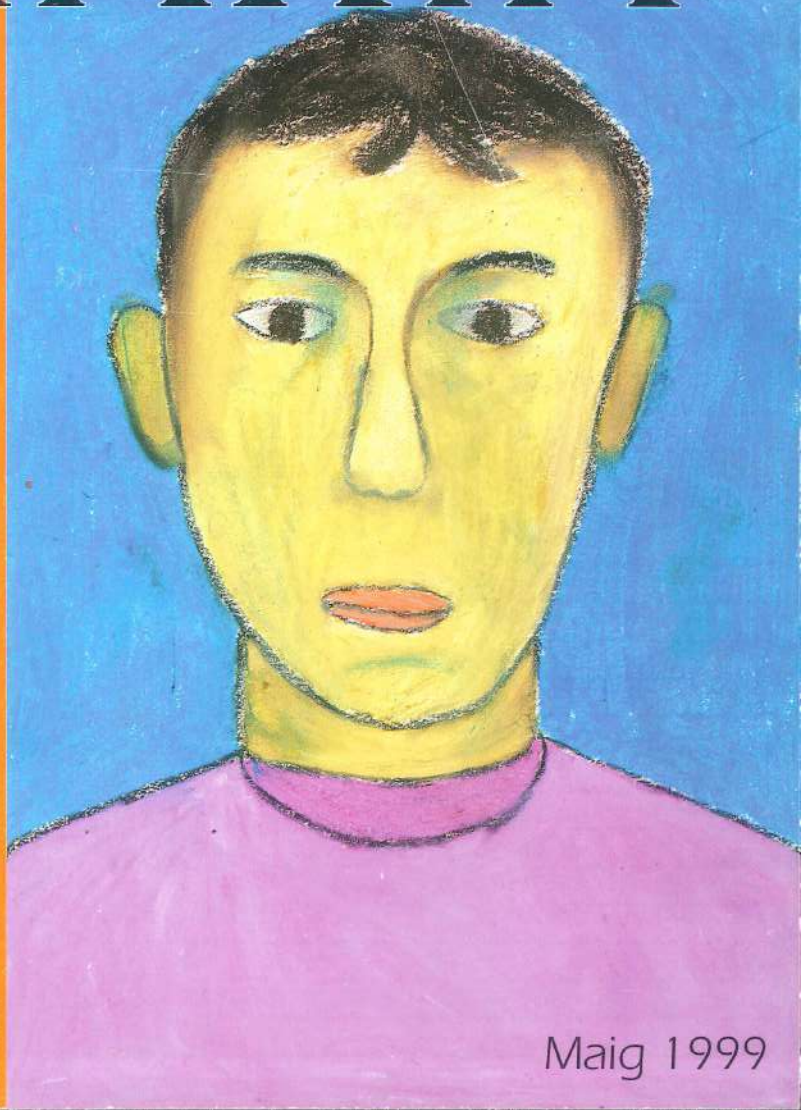
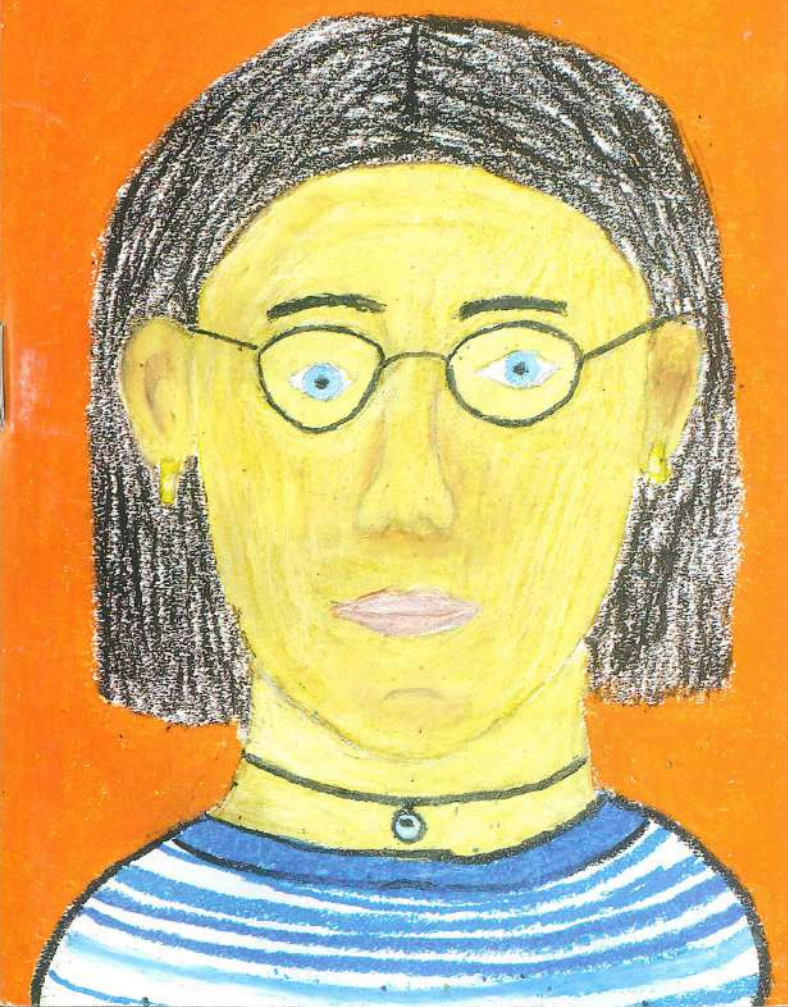

ATARAXIA

Maig 1999

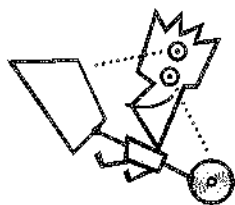
Retrat
Guillem Ribera
1rA eso

Retrat
Irene Pociño
1rA eso

Retrat
Gemma Vilaró
1rA eso

Retrat
Laia Vilalta
1rA eso

Sumari

Editorial	1
Pensaments	3
Activitats	5
Literatura	32
Premis "Agustí Ricart"	39
Miscel·lània	46
Esports	58
Entreteniments	61

Aquesta revista s'ha editat gràcies al suport de l'Associació de Pares d'Alumnes

Col·laboradors:

- A. López
- J.M. Bueno
- R. Sebastián
- A. Yus
- C. Palau
- A. Llevot
- S. de la Fuente
- A. Gratal
- P. Via
- J. Rogés
- M. Sirisi
- N. Charles
- R. Sagrera
- A. Robles
- Claverà
- S. Reñé
- O. Serrano
- P. Burenguel
- M.A. Lechón
- S. Font
- X. Chavarriga
- J. Felis
- Guillem Ribera
- Irene Pociño
- Gemma Vilara
- Laila Vitala

L'Editorial

Un altre any arriba un nou número d'Ataràxia, ara amb un format completament diferent, que hem volgut que sigui més senzill i casolà, però també més participatiu. A partir d'ara, aprofitant que els recursos informàtics del centre s'han incrementat considerablement, volem que la nostra revista es faci íntegrament a l'institut. Amb això, no sols estalviarem diners, sinó que tractarem d'aconseguir que tothom la consideri seva, un òrgan d'expressió obert a tots els sectors de la nostra comunitat educativa.

Properament comptarem amb un cicle formatiu d'Arts Gràfiques els alumnes del qual podran millorar encara més els aspectes tècnics i estètics d'aquesta revista, però a la fi el que més ens importa és que els continguts reflecteixen les inquietuds i els interessos dels alumnes de tot l'institut.

Us animem, doncs, a començar a construir el proper número, preparant els vostres escrits, dibuixos, acudits, passatemps, etc... Totes les aportacions seran ben vingudes, amb l'única condició del respecte a les persones i... (vana il·lusió!) a les normes d'ortografia i de correcció d'estil.

Finalment, no podem deixar de fer menció del gran esforç fet pels vostres companys i companyes del consell de redacció, que hi han dedicat una bona part del seu temps lliure perquè avui puguem tenir aquests fulls en les nostres mans. La millor manera d'agrar-los aquesta dedicació serà fer-ne la millor difusió possible entre les nostres famílies i amics. Que la seva lectura us sigui profitosa.

Antonio López

Ataràxia 1998 - 1999

- **Coordinació:** Marina Sorribes
- **Consell de redacció:** alumnes de l'EATP de revista de 2n de BUP
- **Compaginació i maquetació:** Roser Sebastián i els alumnes d'informàtica de 1r de Batxillerat.

Els nostres maquetadors

Els nostres maquetadors

El nostre equip de redacció

Juan Molas

Jordi Berer

Mirian Garcia

Raquel Moré

Aida Loizu

Sonia Zapater

Marta Faura

Feliciano Caballero

Xavier Baselga

Patricia Campo

J. Antonio Caninal

Ataràxia?

Joan Manel Bueno

"Ataràxia! Ataràxia! Ja ha sortit Ataràxia!" criden els pregoners pels passadissos. "Com dieu? Qui o què dieu

que ha sortit? Ata... què? És perillós?". No tremoleu.

Ataràxia no és cap monstre disposat a cruspir-se estudiants i professors, ni cap nou virus fabricat en un laboratori militar. Ben al contrari, Ataràxia és –o lluita per ésser– una veu amiga, un punt de trobada. Si esteu llegint aquestes línies ja sabeu que Ataràxia és la revista de l'institut. I bé, que no podria tenir aquesta veu amiga un nom més amistós? Els meus amics es diuen Pep, Maria, Elisabeth,

Albert... Que no podíeu haver triat un nom més entenedor, com "punt de trobada", "papers de l'institut" o "el racó dels inquiets? Qui va tenir la idea de posar-li un nom que no vol dir res?

Ep! Un moment! Qui ho ha dit que no vol dir res? Permeteu-me unes línies i us faig cinc cèntims del significat d'aquesta paraula.

Hi havia una vegada (cal començar pel començament), farà ja vora 2.400 anys, unes persones que vivien en uns territoris que nosaltres anomenem avui Grècia. La seva vida anava d'ensurt en ensurt. El món girava molt ràpid, i en poc temps van patir multitud de canvis de tota mena: polítics, culturals,

econòmics... Vaja, si fa o no fa com ara, però una mica més a poc a poc, perquè no tenien AVE ni Internet. Tanmateix, per a ells les coses anaven massa ràpid i no sabien ben bé què podia passar l'endemà. Vivien accelerats comprant,

venent, estudiant, fent festes i anant de sopars... forçant una mica la màquina del present per tal no haver de pensar gaire en el futur. De ben segur tot això també us resulta familiar, i també heu comprovat que aquest ritme frenètic, per més que ens pot donar

algunes alegries i que té la seva emoció això d'anar com una moto, no acaba de deixar-nos satisfets i sovint ens fa pagar uns preus molt alts: desànim, maldecaps, neguit, solitud...

Aquells grecs de fa tants anys també van descobrir que la vida se'ls estava complicant massa. Ells, com nosaltres, volien ésser feliços. Alguns es van posar a pensar sobre aquesta qüestió (alguns ja coneixeu els noms dels grups que s'hi van posar: epicuris, estoics, escèptics...) i es van adonar que potser havien errat el camí, i que el que es tractava era de cercar la pau, i no l'acceleració. Llavors es va posar de moda aquesta paraula que a nosaltres

ens resulta tan estranya, *ataràxia*, que volia dir simplement això: pau interior, tranquil·litat, absència d'inquietuds. Era això el que calia cercar si volíem ésser feliços.

Ja veieu, doncs, que no es tractava de cap monstre que hagués de fer tremolar, sinó ben al contrari, d'un missatge de pau i d'assossegament. El que ja no resulta tan clar és com es fa això de cercar la pau i l'estabilitat. Uns deien que el que calia era aprendre a no necessitar tantes coses, ésser capaços de gaudir dels plaers senzills. Uns altres, que el més important era acceptar amb resignació les desgràcies. Alguns van arribar a proposar que el més important era no creure en res, perquè així ens estalviaríem les decepcions.

Sens dubte, tots ells tenien una mica de raó. Evidentment la vida resulta més fàcil per a aquell a qui li agrada el pa amb tomàquet i pernil que per a aquell que només se sent satisfet amb un menjar sofisticat, car i difícil de cuinar. Tanmateix, us he de dir que em fa l'efecte que aquesta gent que insistien tant en l'estabilitat i en la pau interior no estaven pas pensant en la gent jove com vosaltres. Em sembla que s'havien oblidat que a vosaltres us bull la sang a les venes, i que els braços, les cames i els pits, i també l'esperit, creixen una mica a cops.

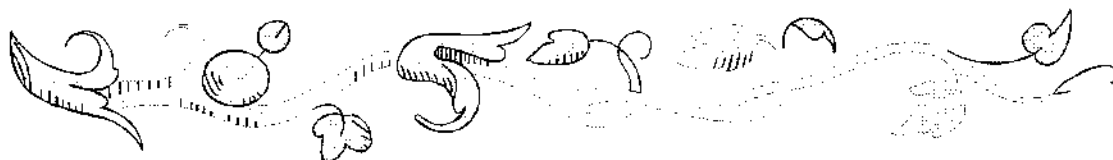
I és clar que vosaltres també heu d'anar cercant el vostre equilibri i heu d'anar cercant –com tothom– la manera de no patir innecessàriament. Jo no vull, però, demanar-vos que accepteu les coses amb resignació, i molt menys que no

cregueu en res, que no us comprometeu. El món no valdrà la pena el dia que els joves no el vulgueu canviar.

Bé, no vull pas ara clavar-vos un rotllo sobre què heu de fer amb les vostres vides. Si segueixo escrivint, en comptes de tranquil·litat l'únic que traureu d'aquí serà un bon mal de cap.

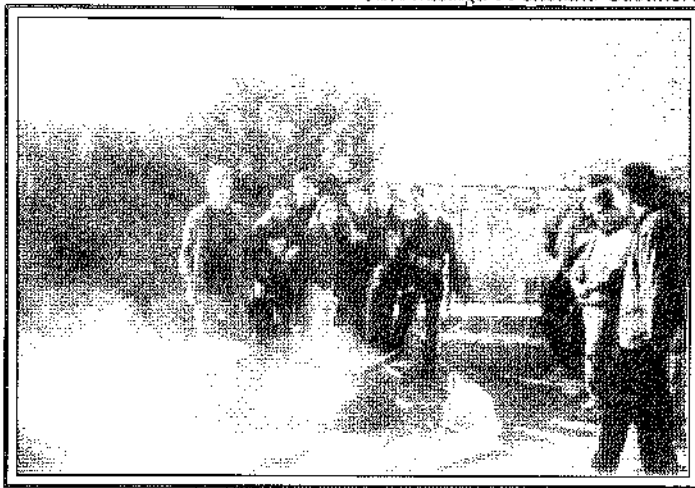
Es tractava simplement de recordar-vos l'esperit d'aquestes pàgines, i d'animar-vos a gaudir-ne. Aquí teniu la vostra *Ataràxia*, aquest espai que us ha de permetre manifestar la vostra creativitat, la vostra capacitat crítica, les vostres il·lusions, el vostre estil, les vostres afeccions... Només així, desenvolupant tota aquesta riquesa que porteu dintre, anireu, ni que sigui a cops, construint aquest raconet de pau dins vostre que tots necessitem.

Ataràxia és la revista de l'institut. La de tots, professors i alumnes. No penseu pas que m'oblido de vosaltres, benvolguts companys. També nosaltres necessitem, és clar, la nostra tranquil·litat d'esperit. Ningú no és massa jove ni massa vell per començar a filosofar i a cercar la felicitat, deia Epicur. No patiu, no gosaré aconsellar-vos. Només volia recordar-vos –o potser simplement recordar-me– que nosaltres també estem fent camí. Rebeu, doncs, també, els meus millors desigs d'*ataràxia*.

La Castanyada

Javi Baselga i Feliciano Caballero

El passat 30 d'octubre es va celebrar a l'institut Joan Oró la festa de la castanyada. Aquest any sembla que ha estat una mica més reduïda que anys passats perquè no ha hagut festa al pavelló i les raccions de castanyes i moscatell han estat molt escasses. Venien per 200 pessetes quatre castanyes a cada paperina. I un "culet" de moscatell. Aquesta festa ha estat organitzada pels alumnes de primer de Batxillerat per poder guanyar diners per a la seva excursió de final de curs. No deixem perdre la nostra castanyada!. És una festa tradicional que cal conservar.

Estrasburg "98", del 5 al 10 d'octubre

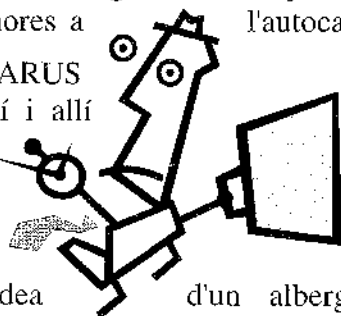
Sirisi Dolcet, Mònica

Els dies que hem passat a Estrasburg, són uns moments especials i inoblidables, que molta gent recordarà amb il·lusió.

La veritat és que el viatge va ser força cansat, perquè van ser massa hores a l'autocar.

Arribàvem al CIARUS de nou del matí i allí emportar la sorpresa del perquè a més m'hi vaig

hotel. La meua idea d'un alberg, era molt diferent del que em vaig trobar. M'imaginava un lloc trist, poc acollidor, el menjar horrible, però tot el

cap a quarts em vaig primera viatge, d'un alberg trobar un

contrari, era molt acollidor i cobria totes les nostres necessitats.

Vam buscar un guia i ens va ensenyar la ciutat, vam passejar pel costat dels canals i vam arribar a LE PETITE FRANCE, un barri pel qual només hi circulaven vianants. Estava tot ple de grans magatzems i una plaça molt important, que s'anomena KLEBERT, vigilant-la està el tramvia de la ciutat. Estrasburg és una ciutat molt bonica, plena de racons per descobrir, les cases són precioses, semblen de conte.

Un dia especial va ser la visita a la Seu del Parlament Europeu. Ens van atendre molt bé, amb testimonis de diferents països, explicant-nos el que feien allà dintre. Vam assistir a la sessió plenària, on s'hi trobaven el rei i la reina d'Espanya, després de dotze anys d'absència. La sala estava plena de gent important. Una cosa que em va sorprendre molt va ser la mala educació dels presents a la sessió, una vegada tocades la una del migdia, la gent comença a desallotjar la sala per anar a dinar, mentre el president continuava parlant. Nosaltres estàvem

asseguts en una espècie de grades a dalt, i com que portàvem els auriculars per entendre el nostre idioma, no ens adonàrem de què anava la cosa.

A la nit, un passeig meravellós pels canals d'Estrasburg i després un sopar en un restaurant molt acollidor, en companyia de quatre diputats espanyols, va posar la fi a la visita europea. (Sense ofendre ningú voldria fer menció de

les mitges d'una de les diputades, ens van fer ballar el cap a tots, eren d'un color fluorescent verdós i grogós).

L'endemà tocava ruta cap al castell de HAUT-KOENIGSBOURG, després direcció Colmar i per la tarda cap a Freiburg, Alemanya. Va ser un dia força interessant, però per trobar un lloc per dinar, vam voltar molt, ja que ens vam perdre. Colmar és un lloc molt bonic, hi havia com un "mercadillo" ple de robes, menjar. Freiburg, una ciutat universitària.

Però, sens dubte per a mi el millor del viatge va ser Suïssa, és preciós. Aquell dia hi havia sol, i encara va embellir més el paisatge. A punt d'arribar a Berna, es podien començar a definir les muntanyes i els prats plens de vaques i cavalls pasturant. Berna és una ciutat fantàstica, però encara ho és més quan esta nevada. Una cosa molt curiosa és que el s autobusos, van amb electricitat, enganxats a unes xarxes per sobre d'ells. El que no estava gens bé eren els preus, és tot molt car. Vam visitar el famós rellotge de Berna, és magnífic, situat al centre de la ciutat, és fotografiat per multitud de turistes.

Per la tarda, direcció a Ginebra, aquesta ciutat em va impactar molt. És una ciutat per recordar, mai havia vist tants Mercedes junts, ni tant luxe a l'hora de vestir, ni tants grans magatzems amb robes caríssimes, ho sé perquè, per curiositat, anava amb la calculadora a tot

arreu. Ginebra té un rellotge molt important, al qual canvien les flors cada mes, és un rellotge solar a terra, fet de flors. Després hi ha el raig d'aigua que surt del llac que surt amb tanta fúria que sembla que toqui el cel. I per acabar cal parlar de la xocolata suïssa, boníssima. A més a més, l'hotel de l'última nit era d'allò més modern, les habitacions anaven amb codi, els serveis i la dutxa eren compartits, i un home feia l'esmorzar per a tots, o sigui que imagineu-vos com era. Aquesta ha estat la meva crònica sobre el viatge, ja ho veieu un viatge cultural i a més a més divertit, perquè les aventures d'aquests dies seran inesborrables per a la gent que ha anat de viatge.

Una cosa vull dir i és que ens han sobrat bastants diners per persona, i el que hem decidit és que aquest diners siguin destinats als danys que ha provocat l'huracà MITCH. Perquè ja que nosaltres hem gaudit d'una part dels diners fent aquest viatge, almenys que ells en puguin gaudir també.

Viatge a Estrasburg -Una altra visió-

Ivan Molas
Miriam Garcia
2n C

En aquest breu resum us explicarem com va ser el viatge que van fer els alumnes de 1r de batxillerat a Estrasburg durant una setmana plena de ganes de passar-ho be i fer amics.

El que més va agradar d'Estrasburg van ser les catedrals, el tramvia i els jardins. El menjar més típic d'allà són les amanides. La gent és amable, agradable i amb un nivell de vida bastant elevat, n'hi havia pocs de rodamóns, això ens fa pensar que és una ciutat molt rica. Vesteixen d'una forma semblant a nosaltres, són elegants i en el seu vestuari podem notar que tenen una economia sanejada.

El temps era idoni hi havia una temperatura suau, ni fred ni calor.

Les cases són unifamiliars, acostumen a ser de dos i màxim quatre pisos i a les façanes es poden observar una quantitat de flors que donen vida i color. Hi havia moltes plantes perquè Estrasburg és una ciutat humida i això fa que hi hagi insectes i les plantes, concretament els geranis, els repel·len i no hi van.

A Estrasburg es pot observar gran quantitat de zona verda, flors, gespa i jardins i també

es pot sentir molta tranquil·litat

També els nostres companys van anar a Alemanya, on es poden veure uns cotxes d'infart (BMW, Mercedes, ...), amb ordinador portàtil, eren grans esportius i destacaven molt.

Els carrers són grans, amples i amb una gran quantitat de botigues.

Les carreteres sorprenen pel seu tamany, i el límit de velocitat és superior al d'Espanya.

A les cases es podia observar una similitud amb les d'Estrasburg, amb l'única diferència que no hi havia flors. També hi ha moltes pastisseries, ja

que els pastissos són un menjar típic d'Alemanya.

La gent tenia una alçada mínimament de 1'85 m. i una gran corpulència física

El que crida l'atenció és que és moda entre els nois utilitzar el calçat de plataforma i roba ampla. Les noies són semblants a les d'aquí amb la peculiaritat que la majoria són rosses i amb una gran altura.

El nivell de vida és alt, ja que la majoria de gent es dedica als negocis.

I a Suïssa també van ser-hi.

Les ciutats són petites, amb cases unifamiliars i una gran abundància de bancs, ja que els més importants d'Europa són a Suïssa

Els preus són molt elevats i la moneda molt alta.

A Ginebra també hi podem trobar un parc amb óssos.

També es van trobar amb els últims models de cotxes. De tot això deduïm que Suïssa és un país amb molts "calers".

Tabac: Les marques de tabac variaven una mica i el seu preu és d'unes 600-700 ptes.

Monedes:

- Estrasburg: francs francesos.
- Alemanya: marcs
- Suïssa: Francs suïssos, aquesta moneda va ser la més impactant per als alumnes.

Retall de premsa

Aquest grup ha donat a les víctimes del 'Mitch' el que va sobrar d'un viatge al Parlament Europeu.

Donen el que va sobrar d'un viatge al Parlament Europeu

El Joan Oró, solidari amb les víctimes del 'Mitch'

LLEIDA • Dins de les incessants mostres de solidaritat dels lleidatans amb els damnificats per l'huracà *Mitch*, un grup d'alumnes de l'institut Joan Oró, premiat amb un viatge a la seu del Parlament Europeu a Estrasburg —que va visitar el passat mes d'octubre—, ha donat ara als damnificats de l'huracà *Mitch* un total de 230.000 pessetes del premi, que els van sobrar després de pagar el viatge. L'ajuda es farà arribar a l'Amèrica Central a través de Càritas Diocesana, que ja ha rebut el xec.

Paral·lelament, l'assemblea

de la Creu Roja d'Almacelles s'ha sumat a la campanya de recollida de productes higiènics de primera necessitat —paquets amb detergent, sabó i pasta i raspall dentífrics— per als damnificats de l'huracà *George*, que a finals de setembre va assolir la República Dominicana, on va deixar 300 morts. La recollida s'acaba demà divendres. Per a la setmana que ve, ja s'ha previst l'inici d'una nova recollida de productes de primera necessitat, que aquesta vegada es destinaran a les víctimes del *Mitch*. •

"Otro y yo"

Juan Antonio Caminal
Raquel Moré

El dia 19 de novembre de 1.998 tots els alumnes de 2n BUP van anar a veure una obra de teatre a " l'Escorxador " que es titulava " Otro y yo".

L'obra representada en castellà es basava principalment en la necessitat de respectar les normes de trànsit.

 El que pretenia era demostrar que t'has d'acceptar tal com ets i seguir els teus passos, sense deixar-te portar per les "males influències".

En la representació solament actuaven dos actors.El muntatge estava molt ben treballat i jugaven molt amb les llums i els diferents tipus de música. Vam escoltar rock&roll, rap, balades...

Creiem que el missatge que transmet sobre el respecte que hem de tenir a les normes de circulació estava bastat bé; però potser hauria resultat millor que haguessin intervingut més actors, per donar més varietat a l'obra. Respecte al decorat, cal dir que no es va modificar la seva estructura durant tota l'obra; els canvis temàtics venien recolzats per moviments de llums i l'ús de diferents accessoris representatius.

La duració de l'obra va ser d'hora i mitja i era gratuïta perquè la majoria dels centres poguessin assistir.

Vam passar una estona divertida i interessant i vam sortir de la rutina de les classes.

Xerrada-col·loqui amb Pep Coll la vigília de Nadal.

Xavier Chavarriga Gassol

L'escriptor pirinenc Pep Coll va visitar l'institut el passat 22 de desembre per parlar-nos del llibre, *Què farem, què direm*, als alumnes de 3r d'ESO.

La novel·la que parla del mite dels minairons, va ser treballada pels alumnes durant el 2n trimestre i va agradar molt.

Durant gairebé dues hores l'escriptor, nascut a Pessonada, va contestar els nostres dubtes sobre aquest llibre, amb el qual va guanyar el premi Gran Angular l'any 1991, i va fer un petit discurs sobre literatura i sobre la seva obra en general.

La producció d'aquest escriptor- *L'edat de les pedres; El secret de la moixernera; La mula vella; El pont de Mahoma; Muntanyes maleïdes...*- es caracteritza per la revitalització de velles paraules i mites del Pirineu, ha tingut un èxit considerable a les nostres terres i esperem que el continuï tenint amb el nou llibre que està preparant.

El nostre Festival de Nadal 98. Reportatge gràfic

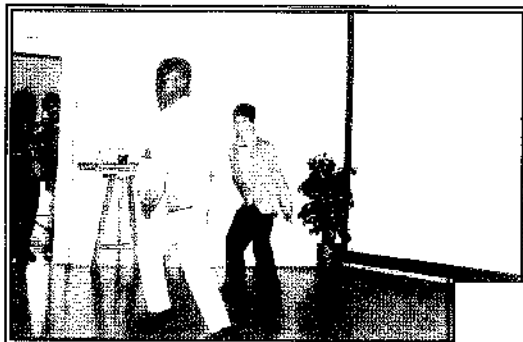

TOTS ELS
PARTICIPANTS

FESTIVAL
DE
NADAL D'ESO

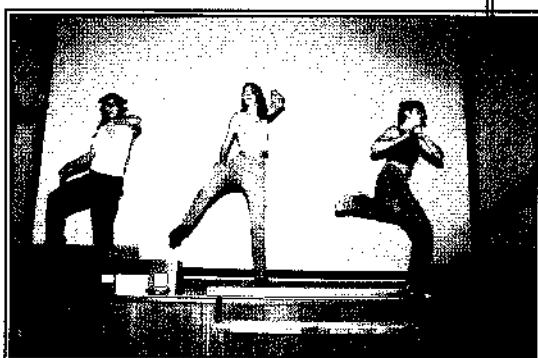
ESO

ESO

BUPI COU

ELS PROFES

ELS PRESENTADORS

Festival de Nadal

Miriam Garcia
Raquel Moré
2n BUP C

El dia 23 de desembre de 1998, com cada any, es va celebrar al saló d'actes del nostre institut el Festival de Nadal.

Els participants s'esforçaren durant dies perquè tot sortís a la perfecció. Des dels més petits fins als més grans.

Es van fer dos festivals: un va ser per a la gent d'ESO i l'altre des de 2n de BUP fins a COU.

Al festival d'ESO van haver diferents actuacions, el que més abundava eren els balls, però també va haver una noia que tocava el piano i la seva acompanyant cantava. Fins i tot van fer una imitació d'un programa televisiu.

Al festival dels més grans també van predominar les actuacions de ball, van haver vídeos fets pels alumnes, actuacions musicals i una imitació d'un programa on els professors eren els participants i els/les alumnes de Cou els animadors/ores.

Als dos festivals hi va haver un estil similar de música, va destacar la música "dance", el "funky" i alguna actuació de "salsa" com per exemple: un ball de Thalia.

Tot i que va estar bé podem anomenar algunes errades durant els assaigs i el festival. Tant pel que fa als participants com a les instal·lacions. Algunes coses que van passar van ser les següents:

Durant els assajos els alumnes no van tenir calefacció i això va ser la causa de molts refredats, tant és així que molts alumnes s'han negat a realitzar un festival l'any vinent si no canvien les condicions.

Quant al dia del festival, cal dir que en una actuació, es va ratllar un CD i no van poder ballar, però al final van decidir ballar una altra peça que els hi va quedar molt bé. En un altre ball una noia va perdre els nervis i va deixar l'escenari enmig de l'actuació però en una altra ocasió tothom va poder observar que ho feia molt bé, ja se sap, els nervis són molt traïdors.

Però a pesar que hi va haver errors va ser un dia molt entretingut on creiem que la gent s'ho va passar d'allò més bé. I va ser una manera de relacionar-nos entre nosaltres i celebrar el Nadal.

El dia dels drets humans

Sònia Zapater
Aida Loizu

El passat dia 10 desembre de 1998 es va celebrar al Camp Escolar "Els 50 anys de la declaració dels drets humans".

Ens vam concentrar unes 300 persones més que menys entre el Joan Oró i el Gili Gaya. Vam fer

una rotllana i una nena d'E.S.O. va estar al mig de la rotllana subjectant els globus. A tots nosaltres ens vam repartir el decàleg de tan senyalada festa i uns cartells numerats, que representaven els 10 principals drets humans, que es varen passejar entre tota la multitud.

Quan tots vam estar en silenci que va ser una cosa complexa, van fer-li llençar els globus de manera que no s'enganxessin en cap lloc. Tot semblava que s'havia acabat, però van fer sortir a un dels alumnes a llegir el decàleg tot seguit

va rebre un fort aplaudiment i tots els alumnes tornaren a les seves aules.

Reportatge de carnestoltes

Ivan Molas Buzón
Patricia Campo García
2ºC

El passat dia 12 de febrer es va celebrar el carnestoltes del '99 al Joan Oró.

Es va fer un concurs de disfresses, presentat per la Sara Reñé i l'Edgar Font de 3r d'E.S.O., on hi van participar els alumnes de l'E.S.O. amb les següents disfresses:

- 1.- Terror i altres (1r C)//
- 2.- Filla de la foscor (2n A-B)//
- 3.- Nuvis (1r A-B)//
- 4.- Home llop (1r A)//
- 5.- Gent de casa (3r D-C)//
- 6.- Visca la .- diversitat (2n A-B-C)//
- 7.- Hippy (1r A)//
- 8.- Presidents (2n A)//
- 9.- Monstre (1r B)//
- 10.- Dones aranya (1r B-C)//
- 11.- Terror de la nit (2n B-C).
- 12.- Miner (2n C)//
- 13.- Spargel 2 (3r C)//
- 14.- Pasta de dents (3r C)//
- 15.- Vells (1r A)//
- 16.- Família "naranjitos" (2n B)//
- 17.- "Cipote" despullat//
- 18.- Mr. Espanya//
- 19.- Carrasquer (2n A)//
- 20.- Els terrorífics (1r B)//
- 21.- Els monstres i la "maruja" (1r C)//
- 22.- Els pintats//
- 23.- El roquer//
- 24.- Els zombies (3r E) (amb la intervenció de Belén Sanchez, Sandra Cugota, Vanesa Caballero, Mª Carmen Gonzalez...)//
- 25.- Els Monjos (1r A)//
- 26.- Arlequí (1r A)//
- 27.- "Colegialas locas" (3r C)//
- 29.- Índia (3r D)//
- 30.- Joves i bruixes//
- 31.- Les "marujes"//
- 32.- "cibernautes" (3r D)//
- 33.- Índia (3r E) (amb la intervenció de Mireia Castellví).

En aquest concurs es van atorgar premis a les tres millors disfresses que van ser:

- 3r premi L'home llop
2n premi "Les marujas"
1r premi Els nuvis

En acabar el concurs vam anar al pavelló de l'Institut on vam poder gaudir d'un espectacle representat pels alumnes de l'I.N.E.F. el qual va consistir en jocs malabars i un joc amb cordes de foc.

"Bandolers"

Roser Sagrera Vallmanya.
Adriana Robles Barberà.

El dia 8 de març, els alumnes de 3r d'ESO hem anat al teatre a veure "Bandolers"

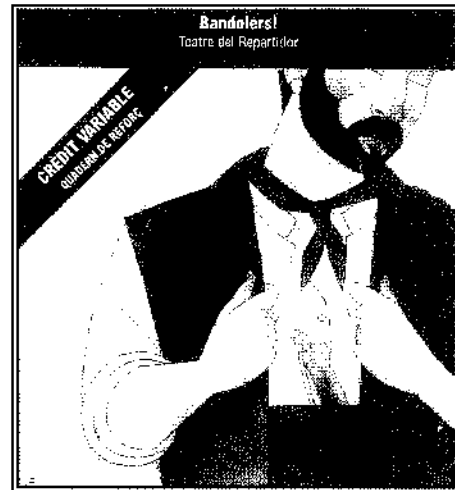
És una obra teatral que tracta del bandolerisme al segle XVII.

S'explica una història d'amor entre dues persones que pertanyen a famílies enemistades pel sol fet de ser Nyerros i Cadells.

La pobresa fa que la gent es fiqui dins el bandolerisme, portant una vida arriscada i amb més llibertat, per a poder així aconseguir diners.

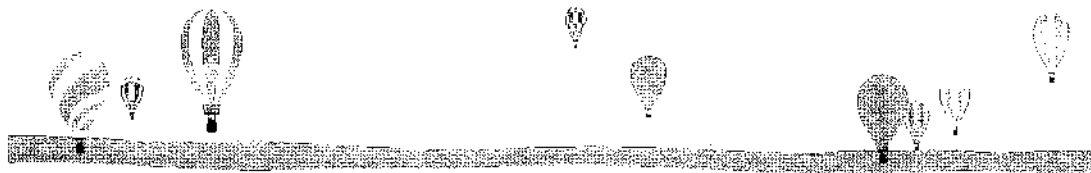
L'obra està representada per quatre actors, on cadascun interpreta més d'un paper, en circumstàncies molt diferents. Realitzaven cada paper amb carismes diferents, canviant la veu i la forma de moviment, una cosa difícil de fer, però que va desenvolupar-se correctament.

Tots els aspectes relacionats com: la música, els focus, el vestuari..., van estar molt bé, a excepció el to de veu dels personatges, que va ser molt fluix, i el decorat molt pobre, ja que estava mogut contínuament pels mateixos actors, sense apagar els llums i al mig de les escenes.

"Els bandolers" va ser llegida i comentada a les respectives classes dies abans de veure-la. Si no l'haguéssim llegida, hi hauria aspectes d'ella que no s'haguessin entès, ja que té un llenguatge molt culte que dificulta la seva comprensió. Està molt ben lograda perquè ajuda a entendre com era la vida en aquella època de pobresa per a molts i gran riquesa per als nobles, una petita part de la població.

Ens va semblar una molt bona obra, igual que als nostres companys i gran part del públic. En general va agradar a tothom i va demostrar estar ben preparada.

Portes Obertes a l'IES Joan Oró

El passat dia 27 de febrer, es va organitzar una jornada de portes obertes a L'IES JOAN ORÓ. On hi vingueren pares amb els seus corresponents fills, per veure l'institut.

Alguns professors els ensenyaren les aules adequades per a cada assignatura.

A més a més, prepararen una mica de coca i xocolata al bar del centre.

A les jornades de portes obertes, el Joan Oró ensenya el laboratori.

L'equip directiu va informar-los del pla d'estudis nou i la distribució de matèries. Dos representants des alumnes actuals del centre, Samuel de la Fuente i Ares Gratal van explicar també la seva experiència dels anys passats a l'institut.

A continuació reproduïm les paraules d'un dels alumnes, Samuel de la Fuente:

"Quan vaig entrar a l'institut només veia gent que anava als pisos superiors i jo em quedava a baix. Gent alta, gran, conscient,...i jo volia ser com ells, volia anar a dalt, el denominat passadís dels COUs. Però per arribar-hi s'han d'aprendre moltes coses.

Primerament, i per això estem aquí, a estudiar, a treballar, a sumar, a escriure i a preparar-nos per poder fer una carrera universitària i trobar feina. Però això queda molt lluny.

L'altra cosa que hem d'aprendre i de la qual a poc a poc es van adquirint les nocions, és a relacionar-se, conviure, respectar-se...I això no ho expliquen els programes ni es copia de cap de pissarra. Això s'aprèn amb els companys, amb l'ambient, a l'hora del pati i en els moments seriosos. Anem coneixent com hem de tractar la gent, com ens hem d'explicar davant dels professors...De les activitats purament pedagògiques ja us en

parlaran els amos de la casa. Nosaltres us podem explicar que per trobar amics s'ha de respectar els altres, que per aconseguir els objectius no cal aixafar el veí, que per fer-se conèixer no cal fer el ruc i que per ser feliç s'ha de saber conviure. Si aprenem a conviure ja tenim molt de guanyat i ens faltará menys per arribar al final. I aquest final arribará quan estiguem a l'últim passadís i sapiguem enfrontar-nos de debò al que ens espera".

Institut Joan Oró va mostrar ahir les seues instal·lacions, com la classe de química, a pares i alumnes.

Viaje a Estados Unidos

Los alumnos participantes en el intercambio.

Sin darnos cuenta, el día 13 de marzo de 1999 estábamos en un gigantesco avión, sobrevolando a unos 800 km/h el Océano Atlántico con rumbo a Boston. Previamente ya habíamos volado unas dos horas y media desde Barcelona hasta Bruselas, pero aquello no fue nada comparado con este estremecedor viaje de 8 o 9 horas. Nuestro destino final era Kittery, un "pequeño" núcleo rural situado al noreste de los Estados Unidos, que nos dejaría fascinados por su gran belleza. Kittery no es una urbe, ni un pueblo, es simplemente un conjunto de grandes casas de madera distribuidas aleatoriamente en medio de un bosque muy espeso, en el que además del hombre conviven los

ciervos, alces, ardillas, pájaros y algún que otro coyote. Esto es con lo que nos encontramos los alumnos del Joan Oró que participamos en el intercambio con la Robert Traip Academy de Kittery, en el estado de Maine.

Durante 10 días nos pareció que estábamos en el paraíso no sólo por el paisaje, sino también por el afectuoso y cariñoso trato que nos brindaron las familias estadounidenses que nos acogieron (y porque no hicimos ningún tipo de tarea escolar...).

En Estados Unidos visitamos las ciudades de Portland, Portsmouth y Boston, además de hacer una salida por la costa. Sin duda, lo que más nos impresionó fue Boston, una ciudad de

unos tres millones de habitantes en cuyo centro se encuentra la zona de negocios, coronada por enormes rascacielos. Realmente fue espectacular subir al último piso del más alto de ellos: sesenta y pico pisos. Parecía que todo estuviera hecho en miniatura y que pudiéramos aplastarlo de un pisotón.

El intercambio fue una gran experiencia, tanto cultural como humana, que a todos nos gustaría repetir, y por supuesto queremos agradecer a los profesores acompañantes, Sr. Tudel y Sra. Doménech, su dedicación e interés por hacer un intercambio que sin ellos nunca se hubiera realizado. Por todo ello, gracias.

Itàlia: un paradís proper

Judit Rogés i Forns
1r Batxillerat

"De vegades, quan et diuen el nom d'un cert país o zona, mai creus que hi podràs arribar. Penses que hi ha moltes fronteres que t'impedeixen arribar-hi, però d'altres cops veus que molts somnis inimaginables poden arribar a fer-se realitat. Això és el que ens va passar a una seixantena d'alumnes fa uns quants dies, i crec que per cadascú de nosaltres va ser una excursió que mai no podrem oblidar per anys que passin..."

"... em sentia com un nen amb sabates noves, com algú que sense pena ni glòria ha aconseguit el cel. Crec que això va ser el més impressionant de tot: que fins que no em passaven una sèrie de coses, no m'adonava que estava en un dels llocs amb més art i més records del món, amb una

memòria propera que estava a miler d'anys d'allò que tots coneixem actualment.

L'idioma va ser el que em va fascinar més: l'italià és com una mena de català encantat; com si s'allarguessin les paraules, però al mateix temps es diguessin més ràpid, sense comptar amb les normes d'accentuació o d'ortografia, solament pensar en allargar-les sense límit, sense regles.

D'altra banda, a part de tots els monuments d'Itàlia, en aquesta passada setmana he après una cosa molt important: ser tolerant. Aprendre a entendre als altres, i veure una de les coses més importants que t'ensenya la vida: les persones no som com les estàtues que estan fetes d'un material dur i costós com és el marbre, sinó que estem fets de formes diferents que ens condicionen les nostres reaccions i que al final ens formen com el que som: com a persones i no pas com a obres d'art. És a dir, som sensibles i no pas de pedra..."

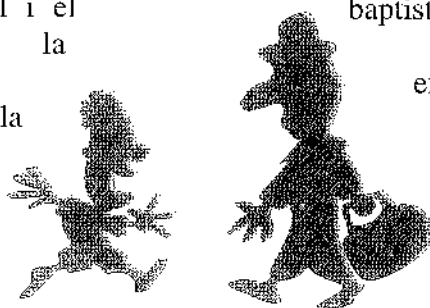
Visió comicocultural del viatge a Itàlia

Samuel de La Fuente
I-C BATX.

Dissabte, 13 de març.- Dos quarts de cinc del matí i cares de son. Com no? Encara no havíem marxat que en els nostres rostres es reflectien cares de cansament. Això però va acabar ràpid amb les tres horetes que vam tenir a l'autocar o a la furgoneta. Aturada a La Jonquera, últim contacte amb la "notre patrie". A la tarda vam passar pel Passeig dels anglesos de Niça amb ganes de baixar de l'autocar i fer una capbussada en aquell mar tan i tan *bleu*. Tot i això vam continuar la nostra ruta arribant a Montecarlo on vam adelitar la nostra vista amb, per no dir marques, cotxes molt luxosos. Ferraris, BMW descapotables, Audis, Jaguars,... De tota manera vam fixar-nos també en la neteja, el Casino, la "pijeria" que regnava entre els seus comerços, i fins i tot alguns fent esment a les minuciositats i coses més nanes del país. A la nit vam tenir el goig de tenir a taula un dels menús més apreciats del viatge: "*ers macarroni duros, er poyo con patata*" i el postre, "*questo postre? Pos vaya birria*".

Diumenge, 14 de març.- Ens dirigim a Pisa a veure la majestuosa Torre inclinada de la ciutat. En arribar se'ns abraona una munió de venedors ambulants preguntant-nos si volem *gafa'de só, meicheru, relóhe*, i infinitat de futileses. Veiem la catedral i el baptisteri. En veure la

de la
frase:-

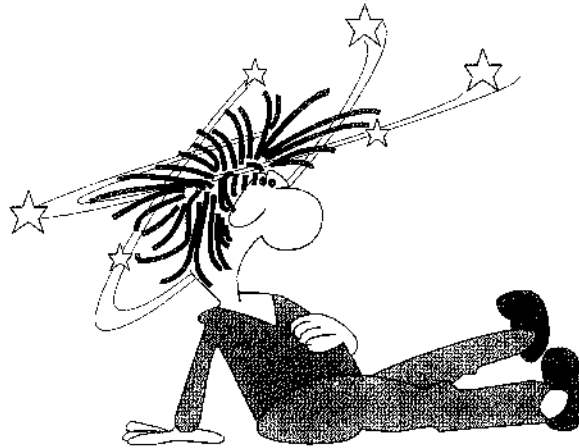
Torre
exclamació
típica
"Me

l'imachinava més gran." I és que en el fons són 45m de marbre col·locat en mal lloc. Aquesta va ser la primera ciutat on vam poder veure reflectit un dels nobles arts dels italians: les bastides. Se'ns va comunicar que a un poble que comença per "Tér" i acaba per "mens" han plantat un pi tort per veure si atrauen tants "guiris". A la una del migdia comencem a buscar una àrea de servei a

l'autopista on poder parar a dinar. Ens aturem definitivament, a la cinquena àrea a dos quarts de quatre. A la tarda tenim el primer contacte amb Roma i alguns declaren que ja se senten "agobiats". Altres però troben el que serà possiblement un dels ídols del viatge, l'home de les ulleres. Tornem a sopar el nostre menú predilecte i més tard visitem la Fontana de Trevi, on la llegenda diu que si tires una moneda d'esquena i l'entres dins la font, tornaràs. Sincerament no és que fos massa difícil però sempre hi ha algú que...

Dilluns, 15 de març.- Passem per davant del Vaticà i veiem la cua que haurem de fer l'endemà (com una volta a la pista del Camp Escolar). Veiem el Coliseu on el que realment vam fer va ser analitzar la posició de l'emperador Romà a les graderies. Vam veure també el monument a Vittorio Emmanuelle II i vam veure, entre bastides, com tot, el Moisés de Michelangelo. Vam visitar també Sta. M^a la Major on ens van fer una foto de grup i ens van assegurar que la tindríem de franc. Vam passar una estona de la tarda a la Piazza Spagna on enlloc d'haver-hi una plaça hi ha turistes, molts turistes. Per sopar, canvi de menú!!!: arròs dur i peix sec i insípid. Per poder sortir per la nit vam

passar per una autèntica odissea. Vam recordar un parell de cops el Palazzato (Palau de justícia italià), vam travessar set vegades el riu Tevere i després de molt preguntar vam entrar en un bar on

ens ho vam passar molt bé tot i que alguns estaven resignats a quedar-se.

Dimarts, 16 de març.- Ens llevem molt aviat i el primer que veiem és l'home que ens havia fet la foto que ens la volia vendre, què llest!! A ¼ de 9 ja estem fent cua, que afortunadament va durar poca estona. Entrem al Museu del Vaticà i ens meravellam de tot el que hi havia (escultures, pintures, guardes de seguretat amb mala llet,...). Finalment arribem a la Capella Sixtina on no es poden fer fotos ni parlar, tot i que semblava una desfilada de models o del bar de l'institut en hora punta. Donem un tomb per la plaça de St. Pere, que riu-te'n de la Paeria i entrem a la Basílica del mateix Sant. Encara ens queda per veure la façana perquè, com no, estava tapada. Dinem de manera apressada i visitem el Castell de Sant'Angelo. Durant la resta de la tarda acabem de fer una visita que ens havia quedat pendent al Capitoli i posem la mà dins la boca de l'escultura de la Piazza de la Bocca de la Verità, on diuen que si has robat quelcom, et mossega. Per votació vinculant decidim que no volem sortir de nit i veiem la Piazza Nabonna al vespre. Allí descobrim la desesperació d'un italià que volia suïcidar-se llençant-se des d'una bastida, d'on si no?. Crec que volia reivindicar que en posessin encara més perquè no es va tirar.

Dimecres, 17 de març.- Marxem de Roma i anem cap a Florència passant per Siena. En aquesta bonica població descobrim una zebra del color d'una Catedral, o era a l'inrevés? Dinem i donem

un tomb per la part antiga. Arribem a Florència i hem de fer ús per primer cop de jaquetes i anoracs. Anem a sopar i després anem a visitar un dels monuments més esperats per alguns tot i que no té cap estrella a la guia Michelin, la discoteca. Ens va costar un ull de la cara i a dins cadascú va fer el que va voler: cantar al karaoke, ballar música "pachanga", màquina, descansar a les butaques...

Dijous, 18 de març.- Cinc habitacions es retarden a l'hora d'arribar a l'autocar per culpa segurament de les consumicions fetes durant la nit anterior o pel cansament acumulat. Aquest retard d'una hora era una oferta com les del Pryca: si et retardes una hora, en guanyes tres fent cua. I us asseguro que vam aprofitar l'oferta. Durant les tres hores vam jugar a cartes, vam esmorzar, vam inspeccionar el caràcter passiu dels orientals i altres bogeries que ara no vénen al cas. Durant la tarda vam visitar el Duomo (Catedral) i la Galleria della Accademia on la secció femenina de l'expedició es va fixar més en la part del darrera de l'escultura del David de Michelangelo que en la resta. La nit la vam passar a l'hotel on tothom va acabar amb la cara pintada i fins i tot hi va haver algun incident. De tota manera no va passar res greu i vam arribar a l'últim dia.

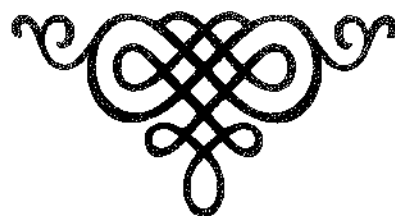
Divendres, 19 de març.- Vam veure el Ponte Vecchio

amb totes les joieries que hi havia, que és com agafar totes les del carrer Major i posar-les una al costat de l'altra a sobre del pont vell. Vam fer una petita visita als jardins del palau Pitti i vam anar a dinar. Després de tenir l'estómac ben ple vam polir-nos tot el que ens quedava de diners en regals, detalls i "xorradetes" que vam trobar en els diferents mercats que hi havia. Ens vam deixar unes lires per sopar, vam menjar l'última pizza del viatge i vam pujar a l'autocar a les nou del vespre. Allí vam fer les mil i una postures per dormir "còmodes" fins que al matí següent vam entrar de nou a Catalunya.

En resum, que ens ho vam passar molt bé i que tota aquesta

paragrafada només era perquè ens quedessin les coses més importants del viatge a la retentiva. Esperem que tothom hagi viscut una bona experiència.

...Ai!...Itàlia!

Patricia Viu López

Tot comença i acaba en el mateix lloc, tot allò que era alegria passa a ser melangia, dolça melangia que reflectida

en els ulls dels meus companys es transforma en mirades de complicitat i per uns segons trasllada el present al record proper de l'alegria.

Veig a través dels vidres els carrers de Roma "ciutat eterna" que m'omplen els ulls de joia, de cultura, d'emoció. La immensitat de les seves obres d'art, que en apropar-t'hi veus que la seva bellesa radica en les més efímeres seqüències que observes en passar. Només aturant-te uns instants pots contemplar estupefacte que realment si haguessis de donar un rostre al sentiment abstracte de la pietat, seria aquell, aquell que Miquel Àngel va esculpir amb la perfecció de qui crea un ésser real, amb forma humana, amb sentiments.

Enmig dels seus carrers, ets un més, petit, afeblit i meravellat per la perfecció d'un monument que pot aparèixer simplement en girar la cantonada i com una sorpresa agradable et dona la benvinguda a un món diferent en certa manera, on la imaginació crida per sortir, ja que no seria just per la fantasia que habita en tots nosaltres, limitar-nos tan sols a veure la realitat.

Trajectes entre les ciutats realment llargs, és cert. Però en arribar trobaves la mateixa genialitat tocada per la mà de l'home.

Florència, ciutat de nines, no tinc altra frase per descriure-la. Les seves cases a la vora del riu, el gran ull de Florència situat en la seva part més elevada, on pots observar part d'una pel·lícula imaginada al teu gust, mida i color.

Ah! He de remarcar una situació curiosa. Durant la interminable cua als "Uffizzi" (d'unes 3 hores aproximadament), malgrat el fred i totes les adversitats (potser semblarà poca cosa, però us ben asseguro que del calor estival de Roma, al fred polar de Florència, el sentit de l'humor es veia força ressentit), no va faltar mai la il·lusió. Fins i tot les partides de cartes (de peu, és clar) i les narracions inventades per deixar de pensar una estona en la situació. Ara, tot s'ha de dir, per a mi va valer la pena. Fascinada per la Venus de Botticelli, els quadres d'en Leonardo (escassos per cert), Tiziano, Raffaello... Aquells jocs de perspectives... Només mirant una mica més enllà de la simple pintura podies veure coses realment interessants; els mites, les llegendes... on tot és i no és important.

No vull deixar enrera una cosa que trobo realment important; aquest viatge no el considero només cultural, tot i això, crec i suposo que com jo molta gent, que cadascú té el seu caràcter, els seus gustos i que malgrat les petites diferències o discòrdies entre opinions, la companyonia sempre ha estat present.

Potser enlluernada encara per la bellesa i genialitat del renaixement m'he deixat endur per sentiments i lligams que fan que realment tot soni al compàs de dolça melodia.

Ara sí acabo, i vull dir que tota la grandesa de l'home es transforma en misèria en veure que darrera totes aquelles obres d'art viu la realitat. Cartrons i cartrons amb les vertaderes persones dormint, intentant sobreviure dia a dia (com a tot arreu, això ja ho sé) entre la grandesa i la crueltat de l'home.

¿No us heu preguntat mai, com algú pot arribar a crear reproduccions humanes tan exactes i alhora segles després menysprear les vertaderes?

Reflexions que queden enlaire, i que seran reproduïdes per alumnes d'aquest any, del que ve o potser d'un futur llunyà; però que quedaran en això, simplement paraules, simplement reflexions.

Viatge a França. Breu notícia

Juan Antonio Caminal Díaz

Els alumnes de francès del I.E.S Joan Oró, els passats dies 17, 18, 19 i 20 de març van visitar el nostre país veí (França).

L'aventura explicada pels nostres companys es va completar a Toulouse, Carcassonne i Albi.

Tot i que la impressió general sobre el viatge va ser que van poder constatar les diferències a l'hora de francesos i catalans.

Els nostres companys creuen que aquí a Lleida ens sobretot pel que fa a les sortides nocturnes, que allí són

Pel que fa a l'idioma, van poder posar en pràctica els coneixements de francès amb un grup de gent que van conèixer i amb els quals es van poder relacionar.

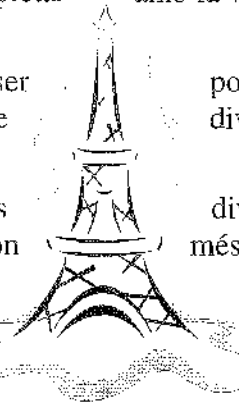
Dit per ells: van ser uns dies interessants i profitosos.

amb la visita i estància

positiva, cal dir divertir-se entre

divertim millor; més restringides.

seus del país

Viatge a Alemanya

Núria Charles Moliné

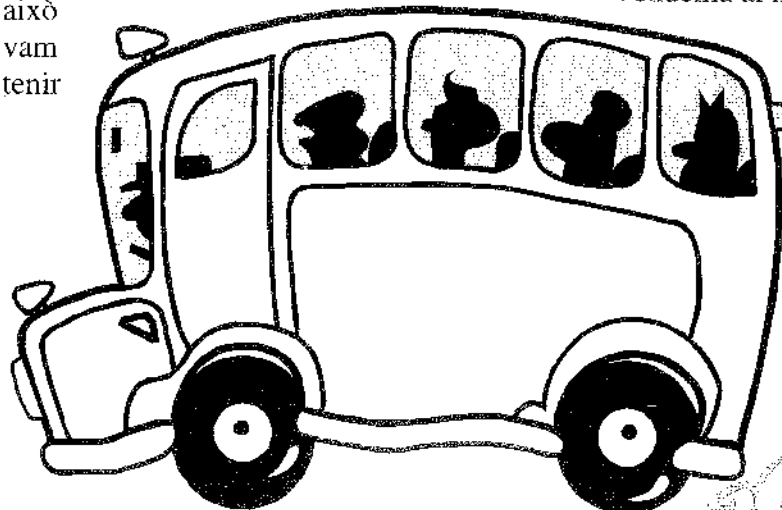
El viatge de fi de curs de C.O.U va durar una setmana, en la q ual els alumnes van visitar diferents ciutats: la primera la passaren en una bonica ciutat de França anomenada Colmar. L'endemà ens vam dirigir a Munich però abans vam passar pel camp de concentració de Dachau, el qual ens va deixar a tots bocabadats per les seves grans dimensions i les fotografies que allí vam veure. A Munich hi vam estar quatre dies durant els quals vam visitar el museu de la ciència, dues pinacoteques i la ciutat olímpica, tot i això

vam tenir

temps per passejar i comprar records, també per divertir-nos vam visitar una de les cerqueseries més grans d'Europa.

De camí cap a Lleida vam fer una petita parada a Suïssa on vam veure les cascades del Rhin, de molt a prop. Vam passar la nit en un alberg de Berna i vam tenir l'ocasió abans de continuar el viatge de visitar aquesta bonica ciutat. Al migdia i ja cada cop més a prop de Lleida, vam parar una estona a Ginebra i després vam emprendre de nou el viatge cap a Lleida, on arribàrem l'endemà al matí.

Tots nosaltres ens ho vam passar d'allò més bé i tot i les petites aventures d'aquests viatges crec que repetiríem amb molt de gust aquesta experiència.

Intercanvi amb la ciutat alemana de Moers

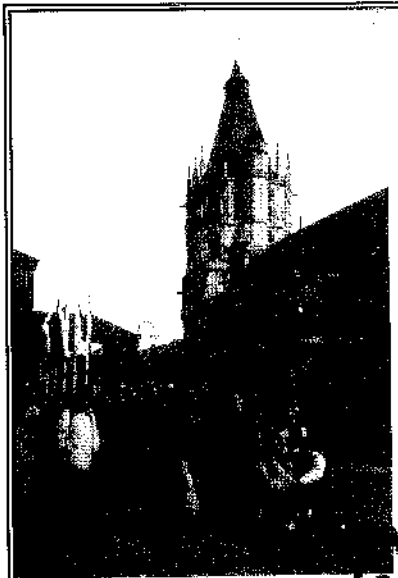
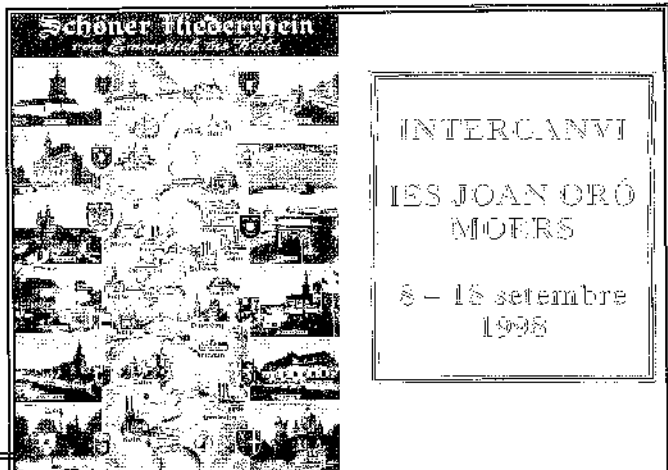
setembre 1998

Ares Gratal

Fotos de Carme Palau

La memòria és com un còdol que sofreix el pas de l'aigua, a mesura que passa el temps perd impureses, també parts pròpies, però queda un conjunt on només queden les sensacions i sobretot les bates, un tot de bellesa incomparable i un record indestructible.

Ja fa uns quants mesos, a començaments de setembre del 90, que marxàrem cap a Moers, una població de l'oest d'Alemanya, a tocar d'Holanda i a prop de Düsseldorf, gairebé tots ja coneixíem la gent amb qui faríem la vida familiar durant 10 dies. El primer canvi que vaig trobar va ser la quantitat de vegetació que es veia des de l'avió, després va venir tot un

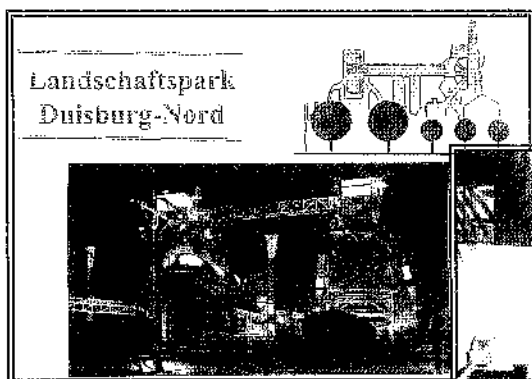

seguit de cares noves, llengua rara, menjar estrany; feia molt fred i plovia ... el temps és el que més envejem de nosaltres, diuen. Malauradament encara m'ho diuen en anglès, tot i que cada cop practico més l'alemany i l'entenc més. El millor de tot, a part de conèixer aquesta nova cultura amb les seves peculiaritats- i

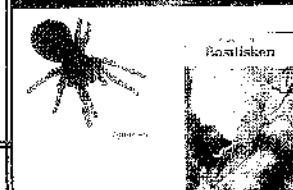
intentar entendre'ns en una llengua estrangera, va ser conèixer, adonar- nos que en el fons ens assemblem més del que creiem i passar uns bons dies més, tant amb els nostres com amb ells, sempre conservarem aquest racó dins la memòria.

Intercanvi amb la ciutat alemana de Moers Reportatge gràfic

Carme Palau

"Vam visitar l'alt forn sota una pluja molt intensa. Les taules i les cadires eren de ferro i fetes amb el material que allí es fabricava".

En visitar el Terra Zoo on hi ha rèptils variats en vitrines que reproduïxen el medi adequat a cada espècie, una serp viva ha tingut l'oportunitat d'entortolligar-se pel coll, braços i cos dels presents que ho han suportat, que no han estat pas tots. **L'Eliane i el Jonatan** han estat alguns dels valents

"Hem anat fins a Baerl, i d'allí hem passejat sota la pluja pels camins preparats per la vora del Rin"

Sant Jordi, 1999

Ivan Molas Buzón
Jordi Berga Rodríguez
2n C

Una vegada més ha arribat el dia de Sant Jordi al nostre centre com cada any hi ha hagut una sèrie d'actes per celebrar-lo.

A les onze del matí ens hem trobat alumnes i professors a la sala d'actes per assistir al lliurament dels premis literaris "Agustí Ricart". Hi havia molta expectació ja que aquest any hi ha participat molta gent. Abans de llegir els noms dels

guanyadors hem presenciat un esquetx teatral l'autor el qual es un alumne de 2n de B.U.P. Francisco Martín. A continuació els professors dels departaments de llengua que formaven part del jurat juntament amb el director del centre han llegit el veredict:

Primer premi poema E.S.O. Sara Reñé amb l'obra Espigolant premiada amb 10.000 ptas.

Primer premi poesia B.U.P. Batxillerat i C.O.U. Óscar Serrano amb l'obra Poesías, poesías amb 20.000 ptas.

Segon premi poesia B.U.P. Batxillerat i C.O.U. Pedro Berenguel amb l'obra A los cinco motivos premiada amb 10.000 ptas.

Primer premi prosa B.U.P. Batxillerat i C.O.U. Miguel Ángel Lechón amb Emilio anónimo pseudónimo premiat amb 20.000 ptas.

Els membres del jurat han destacat la gran qualitat dels treballs guanyadors i han encoratjat tots els alumnes a continuar escrivint.

Acte seguit i després de les felicitacions pertinents, hem presenciat la representació teatral Antígona, una adaptació moderna de la tragèdia clàssica de Sòfocles, interpretada pel grup de Teatre de l'I.E.S. Joan Oró. La versió oferida combina una part del text original amb un muntatge basat en el moviment, la música, la llum i els mitjans audiovisuals. El resultat es un atansament als clàssics des d'una òptica molt jove que connecta més fàcilment amb el públic a què va destinat: els estudiants de secundària. Hem conclòs les avtivitats del dia amb l'animat partit de futbol entre alumnes i professors.

Aquest partit es va viure intensament a les grades, on alumnes i professors animaven els seus respectius equips. Com ja era d'esperar el partit es va decantar a favor dels alumnes de C.O.U. ja que es troben en millor forma física que el professorat. El resultat final va ser de 14-4.

La recaptació aconseguida amb la venda d'entrades va ser de 70.000 pts., que seran destinades a "Mans Unides".

Una mica de reportatge gràfic del dia de Sant Jordi

Curs 1998 - 1999

Última promoció de C.O.U.

COU-A

COU-B

COU-C

COU-D

COU-E

Els nostres alumnes de 1r d'ESO a la Depuradora de Lleida fent el Crèdit de síntesi

Fotos de Pere Mallada

Massiva resposta a la petició "Ajuda per a Kosovo"

Foto de Ramon Camats

Pensamientos de un anónimo

Amar no cuesta.
Ser amado no cuesta.
Lo difícil es amarse.

10-Agosto-1998
Ekaerü

Anoche encontré a alguien que
hacia
mucho tiempo que no veía y que
daba por perdido:

ERA YO

10-Agosto-1998
Ekaerü

La soledad es lo más parecido
a estar acompañado por gente que
no
te entiende.

10-Agosto-1998
Ekaerü

Las lágrimas son perlas precio-
sas... así que cuando llores jase-
gúrate de tener un buen motivo!

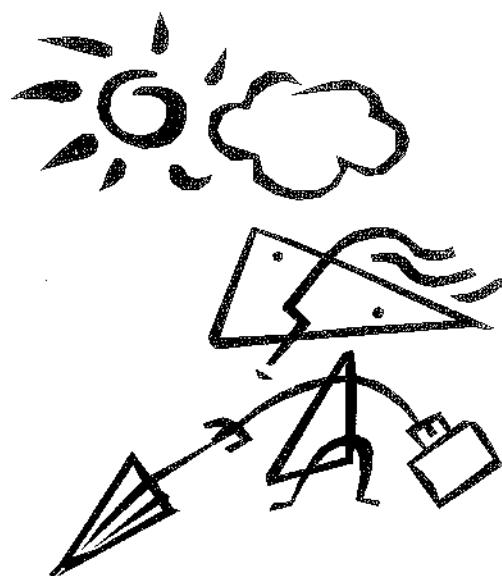
10-Agosto-1998
Ekaerü

Libre me regalo
y libre me encuentro
cuando no soy libre

5-Junio-1998
Ekaerü

"No le pongas trabas a tu felicidad
si no quieres tropezarte..."

21- Abril-1998
Ekaerü

Lo que hay

Tuyo verso y rima
y dejo el ritmo
a tus latidos.
Mia
tu distancia,
el cariño
jamás tenido.
Nuestra
la ignorancia
de la vida
encerrada en su destino.

3-Febrero-1998 Ekaerü

Viento

Hoy me devuelves el azul
y el verde,
me regalas el oro
y el Fuego.
Vuelas este Febrero
y borras los besos
del tiempo perdido
que guardas
en tu lengua transparente
y abrazas
en el olvido.

22-Febrero-1998 Ekaerü

Pensamientos de un anónimo

Ekaerü

10-NOV-1998

- Puedo sentir el vacío estando contigo,
- porque me llenas de nada.
- Odio no poder perder lo que encuentro cuando ya no lo busco.
- Donde quiera que voy me sigo a todas partes.
- Perdóname si te he mentido, pero es que no quería decirte la verdad.
- Me gusta nacer y morir porque sé que puedo conseguirlo.
- Nunca te mentaría: Palabra de mentiroso.
- Yo no sé tú, pero cuando me muera ya no pienso vivir más.
- El lobo es hombre para el lobo.
- Soy yo, por fin, aunque llego un poco tarde a mí mismo.
- Cuando hablo solo, sé que el público está atento y me comprende totalmente.
- ¡He encontrado mi yo! Lo tenías tú.
- O eres tonto o yo soy muy listo.
- Por desgracia, mucho me temo que ya me lo temía.
- Hoy me han dicho que no estoy muerto, así que no tengo más remedio que seguir viviendo.
- Dame tiempo y espera.
- No hay nada más contagioso que el virus de la estupidez ¡atchist!

Al ponerse el sol

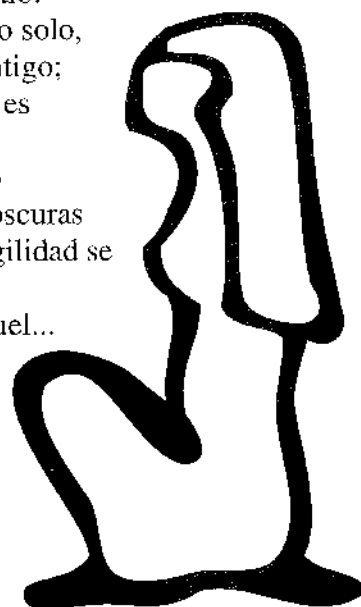
10-Agosto-1998

Ekaerü

Tu fragilidad se me escapa
mientras cae el Sol,
Raquel .

Abajo están los sordos
gritándose al oído.
Abajo están los ciegos
aferrándose al vacío.
Abajo están los hombres
que siguen siendo niños;
pero no todo es locura
porque en mi silla
se sientan mil imágenes
y todas son tiernas.

Aquí están tus ojos
besando los míos.
Aquí está tu cielo
rebotando estío.
Aquí estoy yo solo,
abrazado contigo;
pero no todo es
ternura
en un mundo
de sombras oscuras
donde tu fragilidad se
me escapa,
Raquel...
mientras
cae el
Sol.

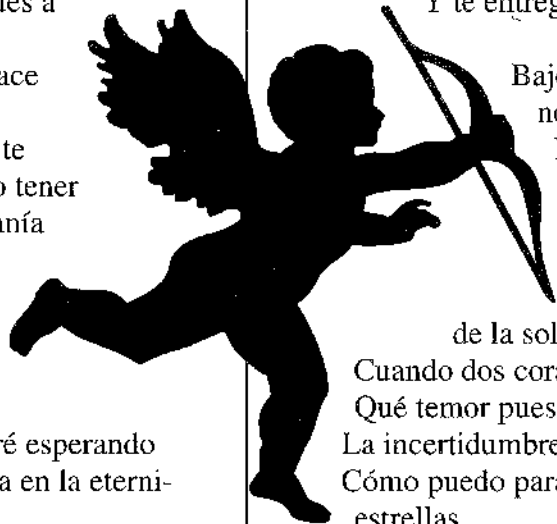

Con la gracia en tus gestos

Sandra Font Chacón

Con la gracia en tus gestos
La bondad en tu mirar
La dulzura en tus labios
Quien los pudiera besar
Un gesto bastaría
Para crear mi felicidad
El tiempo muere
Esperando que me llegues a
amar
La noche se alarga se hace
más
Y más fría el saber que te
puedo ver y no te puedo tener
Al saber que en la cercanía
De nuestros cuerpos
Existe
La distancia de
nuestros
Corazones
Seguiré soñando y viviré esperando
Que el tiempo sobreviva en la eterni-
dad.

Rompe a llorar en silencio
Con la soledad,
Amiga de fatigas,
Conocida de dolores,
Amante de desengaños
Recuerdos, recuerdos
Es el que ha sobrevivido y aún vivirá
En el más hondo de mi alma,
Grabados en el corazón
De una eternidad

Y al entender en tu sincero mirar
Que el universo se hace pequeño
Frente a tu enorme grandeza
Infinidad de deseos con el fuego
De los míos con el unir de los
Corazones que apaga y refrena
Mis sueños que alimenta mi alma
Y te entrega mi ser.

Bajo la tenue caída de la
noche
Envueltos en el
suspiro de los
corazones
Se rompe el
inmenso silencio
de la soledad.

Cuando dos corazones se encuentran,
Qué temor pues es el que siento, sino
La incertidumbre que llevo dentro.
Cómo puedo parar y contemplar las
estrellas

Si mi único universo eres tu,
Y bajo tu gran presencia que quizá
No se puede jamás hallar.

El amor es como el trémulo fulgor de la
mañana,
Como gotas de rocío que se deslizan
Suave y delicadamente sobre
Un frágil pétalo de rosa.

Sentimientos ocultos

Miriam García

¿Qué siento?. Tú te atreves a preguntármelo si ni siquiera tú sabes tus sentimientos.
No sé, de veras, no sé lo que siento, siento algo pero no lo sé, lo noto pero no puedo
alcanzarlo, lo veo pero no lo traspaso, intuyo que está ahí pero no lo acierto, lo oigo
pero se aleja.
Puede que sean imaginaciones o no ¿quién sabe? Sólo él lo sabe, y tú ¿Sabes quién es
él?

¿Por qué te amo?

Miriam García
2º C

¿Por qué te amo?
Pregunta y pregunta
sin cesar mi corazón
y responde también
porque busco amor.
Con que bellos ojos
te miro y te observo
en busca de comprensión
y algo más que eso.
Qué bonitas ilusiones
qué intensos anhelos
llenas mis pensamientos
de amargura y de deseos.
Cuanta amargura
atormenta mi alma
y que pocas palabras
me dan la calma.
Vivo de ilusiones
vivo de alegrías
pero pronto se acaban
al oscurecer el día

Si alguna vez quieres entregar un poco de tu amor
dámelo y te abriré mi corazón.

Raquel

Raquel prístina Raquel,
tácita mujer
hurí de sonrisa muaré.
Así es Raquel,
mi querida Raquel,
come agua de náyade
para mi sed.

15-Febrero-1998 Ekaerü

Ojos verdes

Tu mirada llanca
es coma la marea
sobrc arena blanca,

llena de espuma
que se lleva
toda mi cordura.

15-Febrero-1998 Ekaerü

La línea de la vida

Uno
no
es
más
por ser rico, guapo, sexy.
Uno
no
es

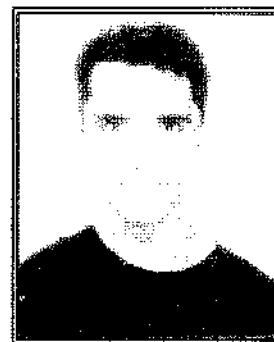
más por guardarse el
llanto.
Uno
no
es más importante que
otro.
Uno
no es más que polvo.
Uno se acaba pronto.

4-October-1998 Ekaerü

Més retalls de premsa:

● El estudiant de COU Pedro Berenguel
ganó el certamen de narración corta y
Josep Maria Rodríguez, el de poesia

Por lo que respecta a los premios de narrativa y poesia de la UdL, ambos dotados con 150.000 pesetas, los ganadores fueron Pedro Berenguel Nieto y Josep Maria Rodríguez Cabrera, respectivamente. Rodríguez Carrera se impuso con el poemario *Castell de sorra*. Berenguel, que cursa COU en el Joan Oró, ganó el galardón por la narración *Una setmana qualsevol*.●

El Saló Víctor Siurana se vistió ayer de gala para acoger la entrega de los premios literarios de la Universitat de Lleida, unos certámenes que este año han llegado a su quinta edición.

Una setmana qualsevol (un retall de l'obra)

Ekaeri

Negro

Es va aixecar del llit justament a les vuit del matí del dilluns 9 de març de 1998. Adormit, malhumorat i cansat, es va llençar de cap a la cuina amb els calçotets llargs del Mickey Mouse i la samarreta blanca de tirants de feia dos dies. Un cop a la cuina va agafar llet i una mica de cafè, més per desempallegar-se de la son que li rondava pel cap, que no pas per pura gana matinal. La idea d'haver d'anar a l'oficina li treia les ganes de menjar. Avui li tocava revisar tot el projecte arquitectònic dissenyat per a una empresa de construcció d'Alemanya.

L'encàrrec portava una setmana de retard.

Quan es va haver acabat el cafè amb llet encara va romandre assegut uns minuts a la cadira metàl·lica, quiet, gairebé ingràvid, observant les llampades de llum que espurnejaven als vidres, l'armari i el joc de taula de plàstic. Una sensació d'absoluta mandra anímica va envair la seva passivitat, enduent-se les poques ganes que tenia de fer res. Així és com es sorprengué a si mateix preguntant-se a mitja veu: Quan va començar tot a ser així?

Sentí aleshores que la seva existència era rutinària, metòdica, i fins i tot

patètica. Allà, assegut amb els calçotets del Mickey Mouse i la samarreta bruta, de so bte es trobà ridícul. Potser sempre havia estat així. Potser tot va començar el dia que es matriculà a la universitat, sentenciant el seu futur, escollint una carrera... ja no recordava com pensava abans, com veia el món abans, com sentia les coses abans... de fer-se gran.

Mentre s'afaitava li va donar moltes voltes a tots aquests pensaments. Avui no reconeixia l'home que el mirava estranyat des de l'altre costat de l'espill. Quan una persona no és feliç, tard o d'hora comença a trobar-li "pegues" a la vida.

I amb aquest neguit nebulós va ficar-se els pantalons i la camisa. Després, agafant els informes, sortí al carrer submergint-se dintre del torrent humà amb la certesa passatgera que, de tant en tant, la vida es torna de color negre... i no pots fer-hi res.

Amarillo

Passaven dos minuts de tres quarts de nou. El despertador no tenia piles. Quan es va despertar i va veure l'hora que era es va aixecar d'un bot, mig adormit, mig esvera t. Sense saber com, la pressa es va apoderar d'ell com una descàrrega elèctrica. Ràpidament va intentar ficar-se uns pantalons, escalfar la llet, treure's la samarreta de tirants dubtosament blanca (d'ahir) i afaitar-se, tot al mateix temps. Així que, mentre li queia la llet damunt dels pantalons, abrasant-lo, va relliscar amb l'escuma d'afaitar, va caure de cul i es va fer un

tall a la galta... això sí, amb molt de compte.

Amb una velocitat inhumana va guarir-se el tall, va escollir uns pantalons a l'atzar i es va posar una camisa mal plantxada. Per si això no fos suficient, li va venir a la memòria que, avui dimarts, havia d'anar a un esmorzar de treball amb una delegada russa amb dues esses (com es deia?) per tractar un assumpte sobre materials de construcció resistents a baix preu... i n o recordava on redimoni havia guardat els informes de relació-preu, ni on tindria lloc la reunió. Esvalotat, començà a buscar per tot arreu amb el cul i la cara adolorits.

Després de cordar-se la camisa mal plantxada dos o tres cops i posar la casa cap per avall, es dirigí cap a la cuina. Allà va trobar els informes i la direcció del lloc de reunió al fons de l'armari.

Ple de joia i en un instant de èxtasi pletòric, no va veure la cadira metàl·lica amb la qual va ensopegar amb un estil tan inversemblant que va sortir volant fins a caure pesadament sobre el joc de taula de plàstic. Desorientat i confús, s'aixecà i encara es clavà un bon cop al cap amb l'armari que tenia just al damunt, quedant una mica estabornit.

Però no es desanimà pas. Reuní totes les forces i sortí disparat, cames ajudeu-me, en direcció al carrer, no sense agafar de passada un bon parell de galledes.

Un cop al carrer, corrent com un bòlid d'en Schumacher, amb el tall a la cara, la camisa mal plantxada i mal cordada, uns pantalons horribles, un nyanyo al cap i una galeta a la boca, es va preguntar: "...Porto o no porto ficats els calçotets?"...

Rosa

Les vuit i cinc.

Contemplava l'embolcall buit de les piles noves quan ja eren les vuit i cinc del meravellós dimecres al matí. Feliç, content, encara va romandre uns minuts més al llit.

Passada una estona es va anar incorporant lentament: feia mesos que no dormia tan bé com aquella nit. Estava feliç, relaxat, ple d'energia i els dies com aquest sempre es ficava els calçotets de Goofy que tant li agradaven. Fins i tot va estrenar una samarreta blanca de tirants.

Lànguidament va caminar cap a la cuina, obrí suaument la porta de la nevera, tragué amb tota delicadesa el bric i omplí un vas amb llet fresca, movent les mans i gràcilment.

Bevent a poc a poc,

assaborint la dolça llet, es va adonar que li agradava molt el meravellós joc de taula de plàstic, que semblava guspirejar en un ball de llum amb el també meravellós armari que ahir mateix i ahir mateix! Li va propiciar un meravellós nyanyo al cap.

Tot és meravellós!!!

Va decidir seure a la també meravellosa cadira metàl·lica per poder gaudir millor d'aquest modest (però meravellós, és clar) esmorzar.

Un cop satisfet va anar directament a l'espill del lavabo per observar detingudament el petit tall de la cara, la blanca finor de la samarreta de tirants i el somriure estúpid del Goofy... abans d'afaitar-se.

Durant aquests instants, el nostre amic va anar revivint les escenes del dia anterior.

Ahir va arribar mitja hora tard a la cita de treball. El lloc era un restaurant luxós al bell mig de la ciutat. Els encarregats de la seguretat li van fer perdre un quart d'hora més

escorcollant-lo a l'entrada o fent-lo fora a cops de peu entre l'expectació creixent de la clientela. En pic el van veure van pensar que un paio com aquell, vestit amb uns pantalons tan horribles, la camisa mal planxada i descordada, despenjat i que no es sabia afaitar, no podia ser res més que un captaire estafolari o un boig. A la fi el portafolis els va desorientar i pogué entrar per demostrar que havia de trobar-se amb Iovna... o sigui, amb la delegada russa amb dues eseses, no sense l'obligada corbata i jaqueta imposades per l'etiqueta.

Tot van ser minúcies, bajanades que van desaparèixer quan ell i Iovna van ser cara a cara: ella va fer-se'n al càrrec de seguida. Sorprenentment la conversació era fluida, informal, gràcies al gran domini del català que ella demostrava. Poc a poc, però, la conversació va anar prenent un to més íntim i personal. Llavors ella va somriure, ell li va agafar la mà... van quedar per sopar... van fer l'amor...

Un sospir malenconiós fugí de son pit i acabà d'afaitar-se, agafà el seu millor vestit i, quan enllestí, sortí al carrer somrient. El sol brillava il·luminant un cel blau i serè on la gent sortia per passejar, anar a la feina o enamorar-se com ell. En aquesta situació, envoltat pel seu propi delit, va formular-se una pregunta: Què he fet jo per ser tan afortunat?

Premis Agustí Ricart

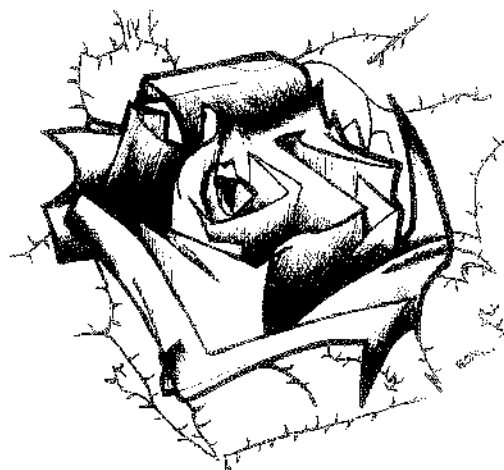
L'olivera

Sara Reñé

1r. premi poesia ESO

Oh! Olivera quant t'estimo!
el teu tronc n'és el meu cor
ets l'ànima de la nostra pàtria
a cada fulla un record.

Branques fines i formoses
acaronades pel vent
arrels profundes i amoroses
de les terres de Ponent.

POESÍAS, poesías

Òscar Serrano

1r. premi poesia BUP, BATX., i COU

XIX

Por mil sierras te he buscado,
entre montes y sierras largas, por
bosques, rios y lagos, en mil
lides y batallas .

Te hallé hundida en roca,
y así corri a cogerte,
y al hacerlo salió la hoja,
brilló allí, fugaz, la muerte .

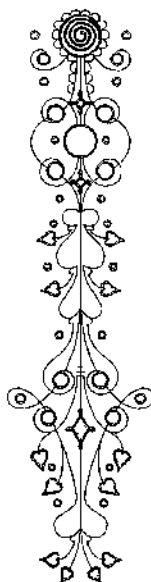
La sangre se precipitó
por el colmillo brillante,
en el alma me hirió,
a modo irrevocable .

Era de plata y noche,
rayo de luz nocturna,
que hiere sin herir, estoque
que apaga el alma y la anula.

Tizona de hoja larga,
do apunta lesión eterna,
no en cuerpo sino en alma,
que el corazón me merma .

LXIV

León dormido que me miras
qué es lo que esperas ver,
he perdido la risa y el llanto,
¿ qué más puedo perder ?

León, tu eres el horizonte
del camino de mi ser,
un camino perdido
en las llamas de un clavel .

Deja de herirme, leon,
con tu mirada cruel,
cruel como su albada
y mortal su atardecer .

León dormido que me miras
qué es lo que esperas ver .

A los cinco motivos

Pedro Berenguel
2n. premi poesia de BUP, BATX., i COU

La Noche

La noche era bella,
una lagrima cada estrella
y el cielo tu piel morena
como un manto imposible de seda
negra.

Caían chispas de arriba
trazando poemas con la rima
de besos por besar, mi vida,
y lo llenaba todo tu pupila
negra.

Cuantas lunas me llevo
vacías, cuanto silencio secreto
por no decirte "te quiero"
y ver mi reflejo roto en tu espejo
negro.

Alucinación

He visto un resplandor tan azul
que la tierra y el cielo
han desaparecido igual que un zafiro
en el mar.

He volado rápido, tan rápido,
que me he dejado el cuerpo atrás,
el pensamiento atrás,
la vida atrás.

He abrazado el Sol
con tanta alegría
que se ha quemado
mi futuro.
mi presente
y mi pasado.

He bebido tanta lluvia
que mis lágrimas se han vuelto
nubes, rayos y truenos.

He permanecido tanto tiempo entre hadas
que ya sólo me duermo con cuentos
y con el viento desnudo besando mi cara.

He comido tanto universo
que me he vuelto pequeño
y ahora comprendo
porqué no comprendía nada.

Emilio Anónimo Pseudónimo

Miguel Ángel Lechón

1r. premi prosa BUP, BATX., i COU

- Todo el mundo me abandona, pero si me dejáis solo se me pasará. ¿Pero todavía seguís ahí? ¿No veis que estoy demasiado atareado cavando mi tumba? Si lo que quereis es ayudarme, coged una pala.

- No te conviertas en un mártir ante nuestros ojos, ahora lo que necesitas es abrir tu corazón y...

- ¡Ya veo!, pretendéis que manifieste los síntomas del síndrome "¡Oh, Dios mio, no me dejéis solo!", pretendeis que me agarre a vosotros, escollos camino del precipicio.

- Y con un poco menos de sarcasmo a ser...

- '¿Queréis conocer mis sentimientos!?. ¿Que si todo va bién? ¡Pues claro! ¡Pues claro que no! En honor a nuestra mutua "amistad" recapitularé:

Me levanto un buen día y mi vida ha dado un giro de 360°, es decir, todo sigue donde estaba pero el marco hace que me sienta extraño. ¿Qué ha pasado? ¿He perdido el rumbo de mi vida? No, lo he encontrado; ahora sé quien soy y qué quiero. El único problema es que llego 5 años tarde al baile, ¿qué se le va a hacer?

Eso sí, el culpable de dicho cambio soy yo hasta que se demuestre lo contrario y, según creo, me ha sido asignado un abogado de oficio.

Y ahora, sorprendidos, os preguntáis: "¿Está llorando?". ¿Tan duro me creíais?, ¿no habeis visto nunca llorar a nadie? ... ¿en el reflejo del espejo?, ¿en el televisor? Parece que el sufrimiento vaya a durar eternamente, pero el protagonista propina un golpe a un jarrón y se siente más tranquilo.

Lo que diferencia esa película de esta realidad es que el actor jarronicida no recoge los pedazos al grito de "¡Corten!"; él se toma un vasito de agua y se prepara para la siguiente escena. Si sale mal restituyen el jarrón y ruedan la toma dos. Y además cobra

Como podéis ver, esto no es una película, no se puede rebobinar porque nadie esta dispuesto a olvidar la toma mala, que quedará grabada para la posteridad. Pero eso no es lo peor; además, las pocas tomas buenas que pudiera haber serán soterradas bajo rollos de tomas funestas y desafortunadas; y de encontrarlas, nadie podría desenterrarlas jamás.

- Metafóricoman II, el retorno del hombre Alegoria.

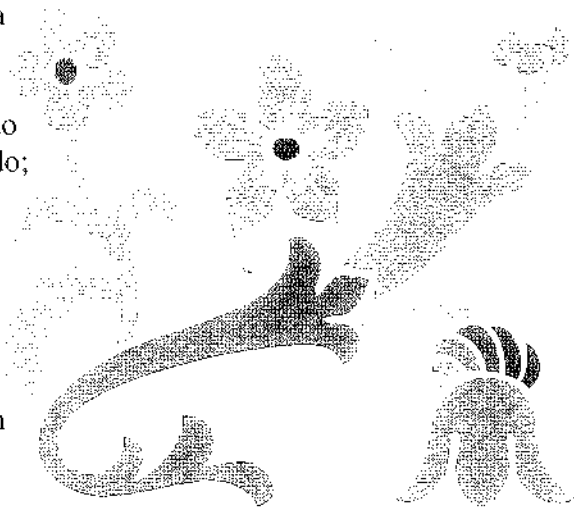
- Te noto entusiasmado, proseguiré pues.

No se puede decir:

Escucha preciosa:

Tú eres lo único interesante de esta película, así que dime si vas a volver a aparecer en pantalla; porque si no, no hace falta que trague con diez minutos de publicidad pudiendo cambiar de canal o apagar para siempre el televisor.

No se puede ser tan directo, la sinceridad espanta y el espanto obliga a decir no. Se debe ser mas retorcido, más sutil si lo prefieres:

*Parece ayer cuando quedé encerrado en tu clara y ardiente mirada, parece ayer cuando te deseé,
parece ser ayer el día en
de tu aliento, al
Desde ayer mi alma no
rincón*

*que morí y resucité con un soplo
conocerte.
descansa y te busca en cada*

¡Suerte tiene el que

escribiera eso si sólo sufrió un día!

Y miradme a mí, intentando
sirviéndome de la ironía
no soy buen actor,
entendido en
presentármelo? Me
manera podría esconder mis sentimientos.

fingir una entereza que no es tal,
pare atacarme a mi mismo. Pero
así es que si conocéis a alguien
dramaturgia, ¿podríais
haríais un favor, pues de esa

- Pues yo conoz....

- ¡Retórica, es una pregunta retórica! Pensaba que era un incomprendido, y me quedaba corto. Dejadme retomar el monólogo antes de que se agote mi cuerda.

No andaba nada desencaminado B. Simpson cuando dijo "Ella es como un caramelo para la tos, dulce por fuera, ¡pero no yeas lo que pica por dentro!" Si es que no se contentan con nada, hay que sobrepasar los límites de la imaginación para obtener algun resultado. Despues de varios intentos y en medio de no se qué clase de delirio onírico podría llegar a decir cosas como:

*Me gusta tu forma de caminar,
me gusta tu forma de hablar,
me gusta como ries, me gusta como piensas,
y si eso te jode, pues jódete, porque te quiero.*

Pero lo más probable es que después de decir eso también me gustase su forma de pegar, cuando yo sólo pretendía algo de este estilo:

*Te quiero por lo que no soy,
no quiero lo que ya tengo.
Si yo no soy nada,*

- Si te tranquiliza, algo eres.

- ¿Y de qué me sirve si no puedo compartirlo con ella?

- ... Oye, escucha, te dejamos, que ha sonado el timbre y tenemos que volver a clase. ¡Anda!, mira, por ahí viene ella. Hasta luego.

- ¡Que os vaya bonito!

Oye, escucha, anda, mira. Oigo, escucho, ando, miro... y luego dicen que yo soy difícil de entender. ¿Quién sabe? ¡Quizá fuera un buen consejo... Bah!, ¡y a quien le importa!

¡Sincronicen sus relojes y prepárense para atacar! ¡Enemigo dentro del campo visual!

Sigilosamente, nuestro anónimo protagonista se desliza como una sombra por el flanco de dama, rodeándola con el movimiento del caballo, y con pausada y queda voz le expone un intrigante acertijo:

- ¿A que no sabes lo que le dice la rana al perro?

Y ella, visiblemente afectada por su repentina entrada en el tablero intenta defenderse con la única arma que tiene a su disposición:

- Perdona, no te he entendido. Es más, nunca te entiendo. ¿Podrías repetir?, o mejor aún, déjalo.

Este comentario no deja fuera de juego al intrépido debutante, que a su vez lanza un agudo comentario que remata su incipiente intento de fábula:

- ¡Ah!, pues sí que lo sabías.

La única manera de evitar una pérdida posicional ahí pasa por insistir en la sordera selectiva, y así responde:

- ¿Qué?

Tras lo cual crece el desconcierto del incauto galán y solo le queda mover una pieza cualquiera...

- Guau, guau.

... y esperar a que su contrincante encamine la partida:

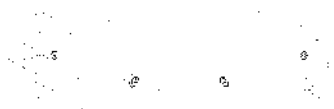
- Croac, croac. - Guau, guau. - Croac, croac. - Guau, guau. - Croac, croac.

Tablas por repetición. No significa que hayan empatado, sino que ella se apunta otra pequeña Victoria y le deja la oportunidad de volver a jugar y, cómo no, de seguir sufriendo.

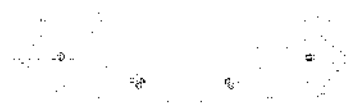
Haz el amor y no la guerra, aunque a veces signifiquen lo mismo.

La hora en que no soy yo

Beatle Juice

Brillan en la noche
las luces de neón,
las sombras te acogen,
todo a tu favor...

Es la hora del instinto,
es la hora de la acción,
olvida tus delitos,
usa tu seducción...

Salida nocturna
embriagada en alcohol,
que te lleva a la luna,
en pura excitación...

Es la hora de la acción,
del vampiro,
y de falso amor,
Es la hora del alcohol,
del olvido,
y de la diversión.

Es la hora del fulgor,
del aullido...
la hora en que no soy yo...

La calle es la selva
donde tu eres el león,
mientras, una presa
roba tu atención...

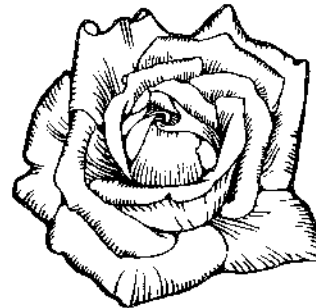
La metes en tu trampa,
te oye con atención,
bien!, ya la arrastras
a tu vacío corazón...

Su ropa ya te sobra,
en esa habitación,
disfruta mientras obras,
y hasta otra noche, adiós. ..

Es la hora de la acción y del vampiro,
es la hora del alcohol y del olvido,
es la hora del fulgor y del aullido, ...

Es simplemente la hora ... en que yo no soy yo

Pau després de la Pau

Judit Rogés i Forns

Ir B Baxillerat.

¿No us ha passat moltes vegades que en veure una imatge determinada hàgiu desitjat (amb totes les vostres forces) no haver-la vist mai?

Aquest any (1998) se celebra el 50è aniversari de la Declaració dels Drets Humans, un fet històric produït arran de la destrucció massiva de la Segona Guerra Mundial (1948).

Aquests Drets pretenen donar a tothom la mateixa igualtat i llibertat, sense discriminar ningú per la seva raça, nacionalitat o religió.

El fet que una persona tingui la pell més fosca, en determinats països suposa gairebé un pecat. Sense anar més lluny, a la nostra mateixa ciutat, ¿qui no s'ha mirat algun cop, una persona de raça diferent que ha passat per la mateixa vorera que nosaltres? - I després diem: ¿Jo? ¿Jo no sóc racista !.

En el cas de la nacionalitat, gairebé no hi ha cap tipus de diferència, i també sense sortir del país, ¿qui no ha jutjat algú d'una altra ciutat de Catalunya per la seva parla diferent respecte a la nostra?

Ja deveu estar pensant que aquest és un cas exagerat, però la discriminació

comença entre nosaltres i cada cop, es fa mes gran, i llavors és quan produeix dolor i sofriment.

Com l'altre dia un noi va anar a veure un partit del seu equip de futbol, doncs bé, aquest era basc, i l'odi i la repulsa d'uns altres seguidors de l'equip contrari van matar-lo.

¿Això és futbol o discriminació? ¿Qui te DRET a jutjar algú que és tal com és?

Qui posseeix realment la veritat per acabar amb la vida d'altra gent?.

Quan mirem les notícies o alguns documentals, de vegades veiem coses que no ens agraden gens, i que ens poden fer aparèixer "traumes".

Per exemple, jo vaig decidir no anar a veure una pel·lícula al cinema (realment aclamada pel públic), ja que contenia uns

minuts excessius de violència, per això vaig creure que amb la quotidianitat d'altres països ja en tenia prou; que amb la violació diària dels Drets Humans ja n'hi havia més que suficient.

En fi, que aquests Drets que ara celebren mig segle, tant de bo siguin vertaders i indestructibles, però sabent, evidentment, que mentre nosaltres els aclamem, d'altres procuren amagar-los sota terra i passar un vel sobre la llibertat, la comprensió i la bondat.

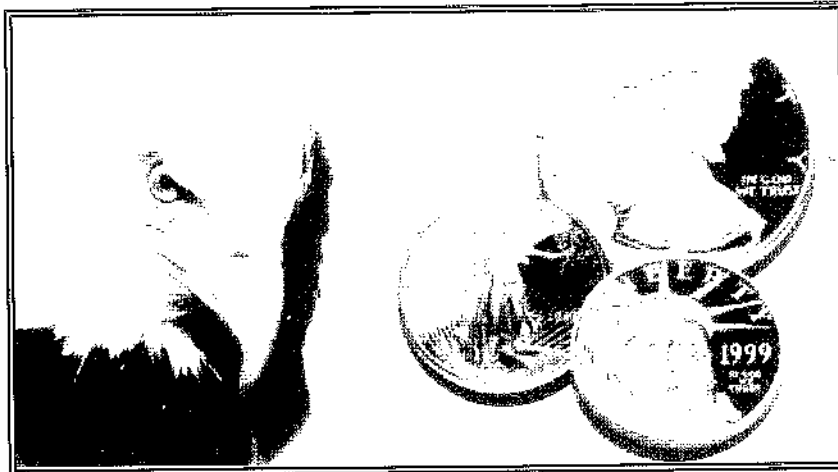

Del Euro al "Doppelmark"

Antonio Yus

Desde que a primeros de enero pasado se aprobaron los cambios fijos para la paridad de las diferentes monedas euro-

en las primeras etapas con calculadora. La ecuación metal será tan fácil como multiplicar por dos. De esta manera "mentalmente" los alemanes podrán, por ejemplo, decir que una cosa que vale 1.000 euros equivalía a unos 2.000 mar-

peas que intervendran en el euro, en Alemania no se ha dejado de hablar de una anécdota que tendrá una enorme trascendencia psicosocial: el cambio del euro por un marco es prácticamente idéntico a dos marcos, lo que popularmente se conoce como un "doppelmark". Esto quiere decir que el colectivo nacional que más fácil va a tener el cambio frente al euro es el de Alemania, frente a otros estados que tendrán que ir

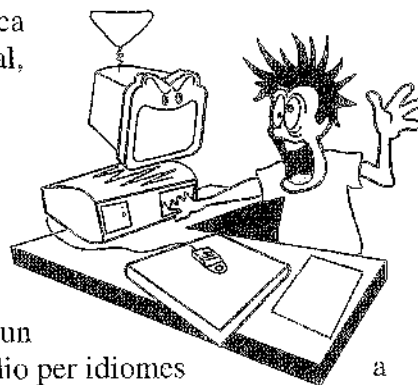
cos, mientras que los españoles tendremos que utilizar la calculadora que nos arrojará una cifra tan rara como 166,386 pesetas. Esto queda fácil para cifras redondas, pero quién puede decirnos cuantas pesetas representan 70 euros?. Para los alemanes 140 marcos, pero para nosotros 11.647 pesetas. Ya hay quien ha pensado en las extrañas influencias del germanizado Banco Central Europeo. Será verdad?. Por de pronto los alemanes ya carean canciones en francés que dicen "Le Deutsche Mark est mort. Vive la D-Mrk!" (El marco ha muerto. ¡Viva el doppelmark!).

Estrenem aula d'Informàtica

Roser Sebastián García

Aquest any hem rebut del P.I.E. (programa d'informàtica educativa) una magnífica aula d'ordinadors, nou en total, tots ells connectats en xarxa; una xarxa centralitzada o d'arquitectura client/servidor on els recursos que es comparteixen i els serveis que s'ofereixen són configurats i gestionats mitjançant el Windows NT.

Com ja he dit, l'aula consta de nou ordinadors multimèdia tots ells, un Hub, un JetDirect, dues impressores de tinta, una impressora làser, un scanner, un Router, una Web càmera i quatre equips portàtils d'àudio per idiomes més a més de tot un complet programari multimèdia i d'aplicació.

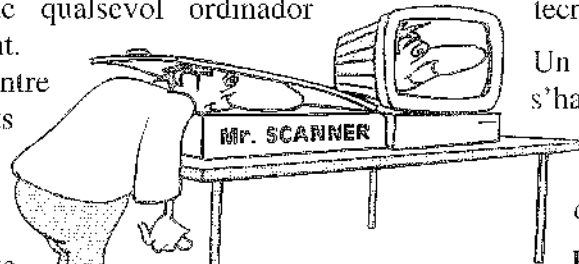

Però gairebé el més interessant de l'aula és que tots ells estan connectats a Internet mitjançant el router abans esmentat i una línia XDSI que fa, "quan Infovia ho permet", que les connexions siguin molt més àgils. Es pot accedir a Internet des de qualsevol ordinador independentment.

Això permet entre altres que tots els alumnes que estan participant en el projecte Comènius (un projecte Europeu sobre Medi Ambient) puguin comunicar-se sense problemes amb els alumnes dels altres 3 centres col·laboradors (Finlàndia, Anglaterra, i Itàlia) en el projecte. Els nostres alumnes poden tenir compte de correu electrònic per tal de facilitar aquesta tasca.

Properament començarem el Projecte Globe, el qual consisteix en col·laborar amb la NASA en la recollida de dades meteorològiques i del nostre entorn. D'aquest projecte som el centre pioner en tot l'Estat Espanyol. Gràcies a tota la infraestructura informàtica els nostres alumnes podran du a terme aquest treball tant interessant.

Gairebé sempre l'aula està ocupada. Els alumnes de primer de Batxillerat que han triat el crèdit d'Informàtica són els que han maquetat aquesta revista, un equip molt maco i amb moltes ganes d'aprendre totes aquestes noves tecnologies.

Un altre grupet d'alumnes s'han dedicat a la construcció de la pàgina Web on sortirà el contingut d'aquesta revista.

Però el que realment els hi agrada més, és fer de "internauts" i "chatejar". S'adonen que conèixer gent d'altres cultures és molt enriquidor i que mitjançant Internet això ho poden fer amb facilitat. Estan fascinats de veure que poden parlar en temps real amb altres persones de l'altre extrem del planeta.

Tenim també un altre grup d'alumnes de 2n-D de BUP que volen participar en el proper concurs de pàgines WEB i estan treballant diàriament en aquest projecte, cada dia l'hora del pati se la passen treballant a l'aula d'informàtica. Crec que és molt important que els nostres joves tinguin inquietuds i al·licients per ampliar els seus coneixements.

Entrevista amb "la Rabia del Milenio"

Ivan Molas
Míriam García
Juan Antonio Caminal Díaz
Jordi Berga Rodríguez
Aïda Loizu

Avui parlarem amb un component del grup "la rabia del milenio", anunciat a televisió per Pepsi, ell és Ton Llevot que serà tan amable de respondre les nostres preguntes.

Com recordes els teus anys passats a l'institut?

Recordo bé el canvi que va suposar, venint de l'escola, l'entrada a l'Institut. Durant l'últim any d'escola els dels més grans i coneixes bé a tothom, tens els teus amics i ja saps com funciona tot. Quan entres a l'institut tot és més gran, no només l'edifici sinó el nombre de companys i de professors, a més el sistema d'educació també canvia ja que tot depèn més de tu.

És una sensació molt excitant tenir un munt de coses noves per conèixer. A poc a poc, o ben mirat, molt ràpid vas coneixent els teus companys, els professors, els conserges, la gent del bar o inclòs pots acabar formant part del consell escolar !! I de seguit ja has de triar què fer quan acabis.

Eres bon estudiant?

La veritat és que no era massa bon estudiant, tot i que mai em va quedar cap assignatura per setembre i no vaig fer gairebé cap "pila" durant els 4 anys (el meu pare era professor de l'institut!). He de dir que durant 1r, 2n i 3r de B.U.P. no vaig estudiar massa. Va ser diferent a C.O.U. on em va tocar "apretar" fort.

Tenies ja aquesta afició per la música quan estudiaves a l'institut?

Ja des de ben petit havia tingut una relació molt intensa amb la música. Però va ser durant els anys d'Institut que vaig començar a descobrir molta música que em faria sentir un munt de coses noves i especialment intenses, 2n i 3r de B.U.P. van ser anys plens de descobertes: Els Knins, els Who, els Small Faces, els Yard Birds, els Doors, els Iron Butterfly, en Jimmy Hendrix, ... Un munt d'artistes genials englobats en estils musicals com el Beat el Garatge, el Blues, el Rithm'n Blues, la Psicodèlia. A 3r de

B.U.P. més concret al Festival de Nadal del Joan Oró va ser el primer cop que vaig pujar a un escenari; vàrem tocar quatre cançons de moda en aquells moments amb més companys també de l'institut. Durant C.O.U. juntament amb tres amics de Lleida vàrem muntar el nostre primer grup de música, els Unknowns.

Qui t'ha donat més suport des que et dediques a la música?

El meu pare ha estat la persona que m'ha observat, aconsellat i recolzat des de més a prop i amb més constància

Quan vas començar a cantar?

Si et refereixes a "La Rabia del milenio" fa gairebé 2 anys.

Per què teniu aquest nom?

En Sisco Sala (cantant) va treballar amb un compositor aragonès anomenat Gabriel Sopena i va demanar-li que fiqués música a una de les seves cançons; el títol que li va donar en Gabriel a la cançó d'en Sisco va ser "El Club de la Rabia del Milenio". Va ser un amic de'n Sisco qui li va donar la idea de ficar-li aquest nom al grup. He de dir que a tres del grup no ens sembla gaire adequat.

Teniu algun líder al grup o feu treball d'equip?

Tot i que en Sisco és compositor de la majoria de temes del disc, cadascun pensa allò que toca amb el seu instrument i després això és ficat en comú i discutit als assajos. Cadascú té una gran llibertat a l'hora d'opinar i canviar coses.

La fama us ha fet canviar en algun aspecte?

Ara per ara l'única cosa que hem notat a causa de la petita fama que ha recaigut sobre "La Rabia del Milenio" és que quan anem de concert la gent que s'apropa per parlar; llavors tenim l'oportunitat de conèixer més gent que abans: una cosa força interessant.

Pots compaginar els estudis amb la música?

És complicat desenvolupar dues activitats com la música i les Belles Arts (estudio BBAA a la Facultat de BBAA de Barcelona) a fons o al menys requereix un nivell d'organització i treball molt seriós. Afortunadament ha arribat un moment en què està justificat dedicar un 80% del temps a la música. Així aquest any m'he matriculat només de sis assignatures.

T'impedeix la música tenir relacions sentimentals?

Durant els pocs anys de vida que he acumulat (21) crec veure cada dia amb més que és molt difícil viure aquesta vida, et dediquis al que et dediquis, sense relacions sentimentals. Les relacions sentimentals siguin de parella o d'amistat et donen una energia i una confiança que et protegeix davant el fracàs i no he conegut mai a ningú que no m'hagi caigut.

La música com tantes altres feines, si va bé, t'obliga a viatjar bastant. Però a l'inrevés que a moltes altres feines on es viatja, així tenim dilluns, dimarts, dimecres i dijous per relacionar-nos sentimentalment mentre el cap de setmana ens deixem un respir cosa també imprescindible per la vida d'una relació sentimental.

Quin tipus de noia t'agrada?

M'agraden les noies i la gent que es preocupen de valorar allò que els envolta i que son conscients que allò que els envolta es pot canviar. No puc ser més explícit a causa de la meva absoluta ignorància en aquest camp, tampoc crec que s'hagi de tenir una idea fixa doncs estaràs condemnat a no trobar-la.

Teniu assessor d'imatge?

No.

T'agrada escriure?

Sí. Precisament va ser durant els anys d'institut que em vaig dedicar a escriure poesia. El Romanticisme Anglès, el Xamanisme, les lletres del grup musical liderat per Jim Morrison "Doors" em van fer sentir força a prop de la poesia.

Ara per ara continuo tenint una relació amb l'escriptura, concretament és a les lletres de les cançons que escric de les quals n'hi ha només tres de publicades, totes elles amb el meu antic grup UNEXPECTED enregistrades.

A quin lloc t'ho passes millor, a Lleida o a Barcelona?

Totes dues ciutats tenen coses prou interessants per a mi.

Barcelona és una ciutat molt gran, amb una oferta cultural també molt gran: Cinemes, exposicions, botigues de roba, discs... En canvi a Lleida tinc la meua família i molts amics.

També un parell de Bars on fiquen música molt i molt bona.

El Wha wha i La Casa de la Bomba. Val a dir que les postes de Sol a Lleida són també especials.

Com vau obtenir relació amb la Pepsi i amb la sèrie de TV "Al salir de clase"?

Va ser la nostra casa discogràfica, Warner music, la que s'ha ocupat de brindar-nos aquestes dues oportunitats i moltes més.

Com va ser l'experiència?

Pel que fa a l'anunci de Pepsi, va ser un dia sencer de molta feina. Mai havia assistit a un rodatge; va ser divertit i interessant. Vaig veure clar que no només els estudiants ho fan tot corrents i de pressa.

No vaig prestar gaire interès al personal que integra la plantilla de "Al salir de clase" doncs em sembla un fet molt lamentable que una sèrie com la que ens ocupa, on les idees i reflexions sobre la comunicació que es tracten són absolutament falses i banals, sigui un dels programes de més audiència d'aquest país.

Us agradaria repetir-la?

Estem disposats a aparèixer als mitjans de comunicació quantes vegades tinguem l'oportunitat de fer-ho, tots sabem com n'és d'important que la gent ens conegui, però no crec que fos positiu gravar un altre spot publicitari com el de Pepsi, perquè hi ha molts grups musicals a Espanya de gran qualitat als quals els suposaria una gran oportunitat.

Qui escriu la lletra de les vostres cançons?

És en Sisco, cantant, qui les escriu.

Amb què us inspireu?

La comunicació, l'amor, l'amistat, el sexe, els vicis, ...

Quina tendència estètica utilitzeu a l'hora d'escollir el vostre vestuari?

No seguim cap tendència concreta tot i que tendim tant en la nostra vida "civil" com "Rabiosa" a portar roba amb reminiscències dels anys 60-70.

Te n'has penedit mai d'alguna decisió presa?

Crec que m'hauríeu de fer aquesta pregunta d'aquí a 30 anys.

MOLTES GRÀCIES TON

Una coral con los profesores de instituto

LLEIDA - La sala 2 del Auditori Enric Granados sirvió ayer de escenario para el tradicional Concierto de Navidad ofrecido por la Coral de Profesores d'Instituts de Lleida bajo la dirección de Roger Tudel. El repertorio incluyó piezas tradicionales, entre las que no faltó *El cant dels ocells*.

"Qui canta el seu mal espanta"

Marina Sorribes, contralt.

Potser sí que van pensar això aquells joves professors dels anys 80 quan decidiren trobar-se unes hores cada setmana per cantar, per formar una "coral de professors". Un fet bastant insòlit si tenim en compte que els problemes de veu són els que més acusen els que es dediquen a l'ensenyament. La Carme Calvo, el Roger Tudel, la Rosa González i alguns més van ser els impulsors d'aquestes trobades setmanals al *Joan Oró*. De seguida s'hi afegiren d'altres companys del camp escolar que quan acabaven les classes venien amb il·lusió i ganes de passar una bona estona al nostre centre.

L'harmonia era allò que més destacava; la musical era la que volien aconseguir, la de la relació humana ja la tenien d'entrada. Les ganes de riure de les contralts que dissimulaven com podien quan la mirada incisiva del Roger les descobria; l'aplicació de les soprans, tallant sobtadament les animades converses en veu baixa; les "sortides" enginyoses dels tenors, el bon humor dels baixos, la paciència i carisma del nostre director, la veu amiga de la Carme, els "solos" emocionants de la Rosa....tot es fonia en un ambient distès i engrescador.

Alguns dels que he anomenat ara ja no hi són "en actiu", a la coral, però tant és, sempre formaran part important de la seva ja llarga, història. Una història plena

La Coral al
Parlament
Europeu.
Estrasburg

d'anècdotes, concerts, viatges, (com el de l'any passat a Estrasburg), intercanvis amb d'altres corals...i que avui encara continua amb companys nous, cançons noves, però, crec, amb el mateix esperit de sempre.

Potser és ara, més que mai, amb tants canvis i tantes "reformes" quan més podem necessitar un espai de comunicació fora de les aules, perquè ja se sap.: "qui canta....."

J... una mica d'història

La Coral en els
seus inicis

Festival de
Nadal dels
anys 80

Concert al Casino de Lleida, Any 1997

El projecte GLOBE entra al Joan Oró

Els alumnes de l'Institut Joan Oró fan accés a diferents tipus de laboratoris.

Adequar l'activitat educativa dels nois i noies a cadascuna de les etapes potenciant els aspectes intel·lectuals, científics, ètics, culturals, socials i psico-motors i a la vegada fer-los participants dels grans canvis que es viuen al nostre entorn que en gran manera condicionaran el seu futur com a ciutadans són els eixos bàsics del programa educatiu de l'Institut Joan Oró de la ciutat de Lleida.

Aquest IES acull enguany un total de 850 alumnes i atesos per 66 professors.

El Joan Oró, tot i ser un dels instituts més "tradicionals" de la ciutat de Lleida, és avui per avui un dels més innovadors tant en programes d'estudis com experimentals, fins al punt que en l'actualitat te en marxa tres línies de cooperació internacional a través dels programes GLOBE, Comenius i d'intercanvi d'alumnes.

El Joan Oró és, en aquest moment, l'únic centre de Catalunya que està participant en el programa GLOBE, auspiciat i promogut per la NASA i en el qual hi participen un total de 32 instituts de l'Estat espanyol.

Els alumnes que participen en el GLOBE agafen dades sobre el medi ambient, especialment pel que fa a la cobertura

El Joan Oró, ètica i tecnologia per fer els ciutadans del futur

L'únic IES de Lleida dins el pla Globe de la NASA

MARGINA DOMÍNGO I MASSAPÉS

vegetal i de tipus hidrològic. Aquestes dades s'intercanvien amb altres països d'ambients oceànics i s'envien a la NASA.

Amb aquest programa "es fomenta, per una banda, la idea de cooperació internacional i, per altra, l'aprenentatge de les ciències", explica el director del Joan Oró, Antoni Lopez.

Els intercanvis entre centres d'altres països és un altre dels eixos educatius d'aquest centre, fins al punt que s'incentiva que els alumnes adquireixin capacitats per relacionar-se, almenys, en dos llenguatges estrangers. L'organització del Joan Oró permet que l'alumne triï entre francès i anglès com a primer idioma i francès i alemany com a segon o tercer idioma.

L'aprenentatge d'aquestes llengües es consolida a través d'intercanvis entre diversos països. Des de fa 12 anys es fan intercanvis amb el centre Trip School, Kittery, Maine, dels Estats Units. Així mateix també s'ha consolidat la relació amb França i en aquests moments s'està treballant per consolidar els intercanvis d'alumnes amb instituts d'Alemanya. També, dins d'aquest apartat, es destaca la possibilitat de realitzar intercanvis entre alumnes del Joan Oró i finlandesos que hagin establert una relació a través de correu electrònic, dins del programa Comenius.

El Joan Oró ha sigut un dels primers instituts de Catalunya a confeccionar i traure una pàgina a través d'Internet.

A través de l'adreça http://www.iesjoanoro.es/002787, es pot accedir a tota la informació de l'IES, des de la seva organització interna fins als programes internacionals, passant per apartats creats pels alumnes.

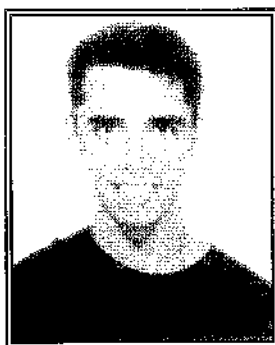
L'esforç del Joan Oró per no perdre cap traça dels canvis de les noves tecnologies no li ha fet perdre, però, l'atenció individualitzada que cada alumne requereix segons la seva capacitat.

Els anomenats "grups flexibles" són l'eina principal per ascender la diversitat dels alumnes. Durant el darrer trimestre dels tres primers cursos d'ESO, els credits assignats de les matèries instrumentals (llengua catalana, castellana i matemàtiques) es transformen en agrupaments d'alumnes segons el seu nivell de coneixement i destresa, "cosa que permet atendre, en petits grups, les seues necessitats individuals d'aprenentatge".

El Joan Oró també té establert que els alumnes de primer d'ESO "puguin triar poc, en referència a les matèries". Hi ha massa opcions per alumnes que tot just tenen 12 anys i de vegades se senten perduts. "Preferim conèixer-los primer i després deixar-los triar les assignatures optatives", apunta el director.

Entrevista a Pedro Berenguel Nieto

Raquel Moré
Miriam García

Aquesta entrevista l'hem feta a un estudiant de Cou del nostre centre Pedro Berenguel Nieto que ha guanyat el 1r premi de narració curta de la Universitat de Lleida; que consta de 150.000 pessetes amb l'obra: Una setmana qualsevol.

L'any passat també va guanyar el premi "Agustí Ricart" de poesia de l'I.E.S. Joan Oró.

I li hem fet unes quantes preguntes perquè ens informi de tot això.

Què vas sentir quan vas guanyar aquest premi tan important?

Al principi res, però després em vaig emocionar molt.

Diguem que sóc d'efecte retardat.

Has trigat molt temps a escriure la narració amb la qual has guanyat el premi?

No. Ho vaig fer en un parell de dies, fa dos anys, però fins ara l'he anat modificant una miqueta.

El tema sobre el qual vas escriure va ser per decisió pròpia o perquè la Universitat ja tenia uns temes seleccionats?

Evidentment, com que ja he dit que la vaig escriure fa dos anys, va ser una decisió pròpia. A més a més el tema era lliure.

En què et vas inspirar? En quin lloc?

Em vaig inspirar en mi mateix i en la gent que conec. La vaig escriure a classe.

Fa molt temps que tens aquesta afició per l'escriptura?

Sí. Si fa o no fa uns 13 o 14 anys, encara que només fa uns 5 o 6 anys que escric habitualment.

Tens pensat presentar-te a un altre concurs?

Sí, als del centre i al de Planeta de Agostini.

Respecte als teus poemes:

Quins són els temes predominants?

La contemplació particular que tinc de l'univers, del món, i l'amor des d'una perspectiva interiorista on relaciono passat-desamor, present-amor, futur-incògnita.

On trobes més inspiració?

En l'amor. Quan estimo una matinada, quan m'enamoro del somriure d'algú, quan m'omple d'amor la manera d'ésser d'algú llavors la poesia sorgeix tota sola. Però de ve-

gades són les emocions negatives les que m'impulsen a escriure..diguem que, si no les tragués de dins, em farien mal.

Tens d'altres aficions a part de la literatura?

És clar, ballar, dibuixar, cantar malament, no fer els deures...;tinc moltes aficions! . I sóc igualment bo en totes elles.

10- A què t'agradaria dedicar-te més endavant?

De veritat? Doncs, sense voler semblar poc substancial i ambigu...a viure.

Instint Assasi?

Jordi Berga, Ivan Molas i Miriam Garcia

Com tothom sap existeixen diverses races de gossos que neixen amb un instint agressiu natural.

Hi ha gent que aprofita l'instint d'aquest gossos per a productives com podria ser l'ensinistrament de gossos gossos que serveixen per vigilar propietats privades.

finalitats
polícies o

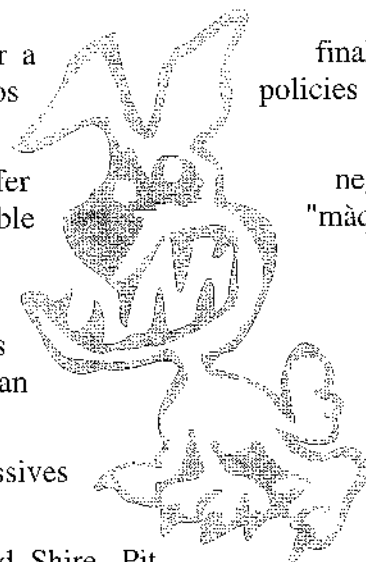
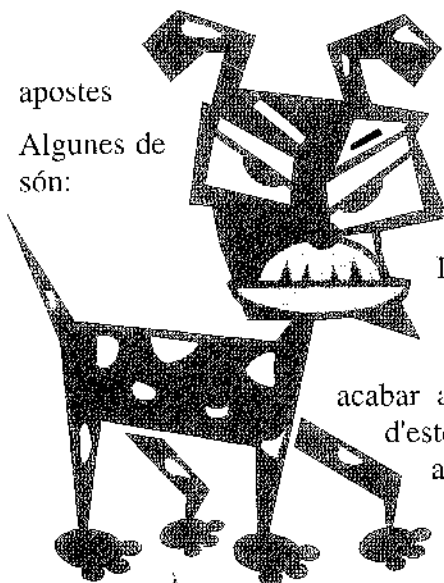
D'altra banda hi ha gent que aprofita aquests cans per fer entrenant-los de manera dura, per crear una possible de matar".

negoci,
"màquina

Un cop ensinistrats, els propietaris d'aquests gossos, organitzen unes baralles on es fan apostes per guanyar diners.

Algunes de
són:

les races més agressives

American Stanford Shire, Pit Bull, Rottweiler, Boxer, Doberman, entre d'altres.

Bull,

En molts països d'Europa s'han pres mesures molt dràstiques pel que fa a aquest problema. S'ha decidit d'acabar amb moltes d'aquestes races mitjançant un sistema d'esterilització que farà que al cap d' uns quants anys aquestes espècies desapareguin de forma natural.

Aquí a Espanya s'està estudiant la possibilitat de fer el mateix ja que la massa social vol que es prenguin mesures per acabar amb aquestes situació.

Viatge d'esquí

Feliciano Caballero
Javier Baselga
J. Antonio Caminal
Patricia Campo
2°C

Els alumnes del I.E.S. Joan Oro, el passat dia 21 de desembre vam anar a Ordino

Arcalís a esquiar durant tres dies.

Vam sortir de Lleida a les 6:00 H. Amb nosaltres vam venir uns monitors molt simpàtics que ens vam fer passar uns tres dies molt al·lucnants.

El primer dia feia molt vent i no vam poder esquiar estaven les pistes tancades.

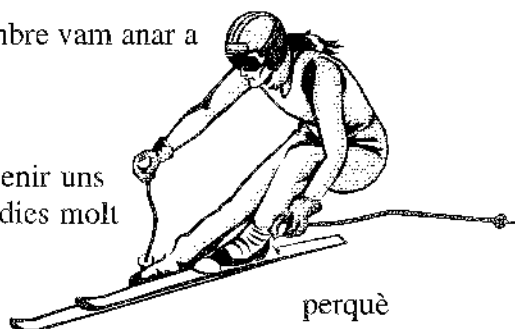
Per entretenir-nos vam fer una gimcana amb sis proves. Per la nit van donar el premi, era una "pegatina" on ficava primer premi.

Respecte el menjar ,era molt dolent vam menjar a les pistes d'Ordino.

Parlant de la neu cal dir que estava molt bé i vam poder esquiar amb molta normalitat tot i que no en sabíem gaire; vam caure moltes vegades però sense provocar-nos mal sense cap lesió.

Hi havia tres grups amb categories diferents. Els monitors eren molt simpàtics ens tractaven molt bé un dia, a la tarda vam anar a patinar sobre gel a Andorra la Vella, van haver moltes caigudes però cap de greu. Patinant tot rèiem sense parar.

L'estada d'esquí va ser inoblidable però aviat es va acabar i vam tornar cap a Lleida tots contents.

perquè

Lligues Internes

Jordi Berga
2n C

El camp escolar format per l'IES Màrius Torres, L'IES Gili Gaya i l' IES Joan Oró organitzen unes lligues de futbol - sala conegudes com les lligues internes.

Havent acabat la lliga ja podem afirmar que els guanyadors d'aquest any són amb gran diferència l'equip de 2n C de l'IES Joan Oró format per: Juan Antonio Caminal, Miguel A.

Arce, Jordi Berga , Dani Díaz, Javi Baselga i Ivan Molas.

El passat dimecres dia 7 d'abril van donar un pas de gegant en la classificació en guanyar al tercer classificat 2nE1 de l' Oro per 8-5.

Cal destacar la gran regularitat mantinguda durant les 10 Jornades que dura la lliga. De 30 punts possibles si han aconseguit 28.

A hores d'ara la classificació general de les lligues és la següent:

Futbol-Sala Cadet:

- 1r Classificat: 2nC de l'Oro. Punts: 28
- 2r Classificat: 2nE1 de l' Oro. Punts: 18
- 3n Classificat: 2nC del Gili. Punts: 16
- 4rt Classificat: 2nB de l' Oro. Punts:12
- 5è Classificat: 2nE2 de l' Oro. Punts: 9
- 6è Classificat: 2nA de l' Oro. Punts: 3

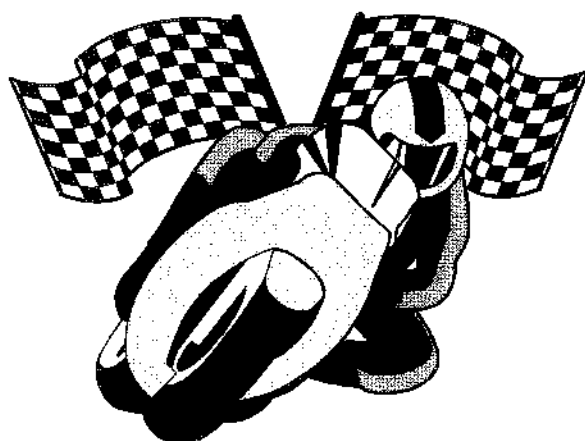
Futbol-Sala Infantil:

- 1r Classificat:2n ESO B del Gili. Punts:21
- 2n Classificat:2n ESO B2 del Gili. Punts: 12
- 3r Classificat: 1r ESO B del Màrius. Punts:9
- 4rt Classificat:1rESO C del Oro. Punts :6
- 5è Classificat:1r ESO B del Oro. Punts:3

Tot i haver guanyat la lliga amb gran autoritat, per fer-ho més divertit i per donar un altra oportunitat al 2n classificat, es jugarà una final entre tots dos equips a les darreries del mes de maig.

L'esport de Lleida

Josep Felis Solano

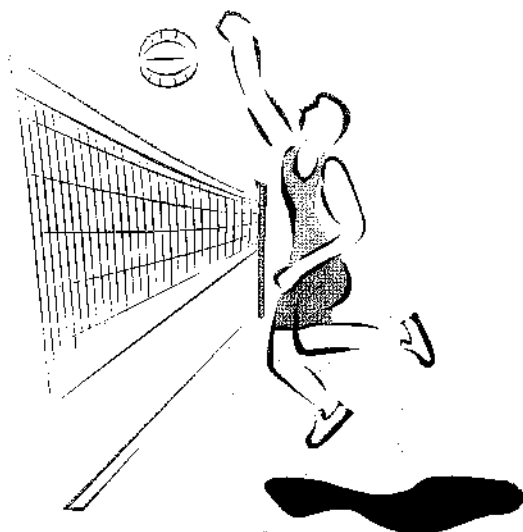

L'esport lleidatà esta vivint aquesta temporada un moment difícilment repetible. Tant a nivell individual com d'equip, els esportistes lleidatans estan aconseguint uns resultats altament positius, com també ho ha estat el nivell organitzatiu de diferents esdeveniments esportius.

Anem a pams. En l'aspecte individual, hem de destacar el bon

moment del pilot lleidatà de motos Emili Alzamora que després d'un any 1998 molt dolent s'ha tornat a recuperar i hores d'ara es el segon de la classificació del Campionat del Món de velocitat. També es força bo el moment que travessa el tennista Albert Costa, que continua situat entre els millors del món.

I a nivell d'equips s'han de destacar els èxits assolits per l'handbol femení de l'Associació Lleidatana i per l'equip de voleibol juvenil de l'Episcopal, que s'ha arribat a proclamar campió d'Espanya de la seva categoria. Pel que fa a les noies de l'Associació Lleidatana d'Handbol, continuaran sent, una

temporada mes, l'únic equip català a la màxima categoria. I també ha estat positiva la permanència que, finalment,

i després de no pocs patiments, ha aconseguit l'equip de bàsquet de l'Oli Baró de Maials a la Lliga EBA. Per cert, la temporada vinent Lleida podria veure bàsquet de la Lliga LEB si finalment es pot aconseguir una de les tres places que queden vacants i per les que hi ha nou ciutats candidates.

A nivell organitzatiu s'ha de destacar per sobre de tot la disputa de l'eliminatòria de Copa Davis de tennis que va enfrontar a Espanya i Brasil a les pistes del Club Tennis Lleida.

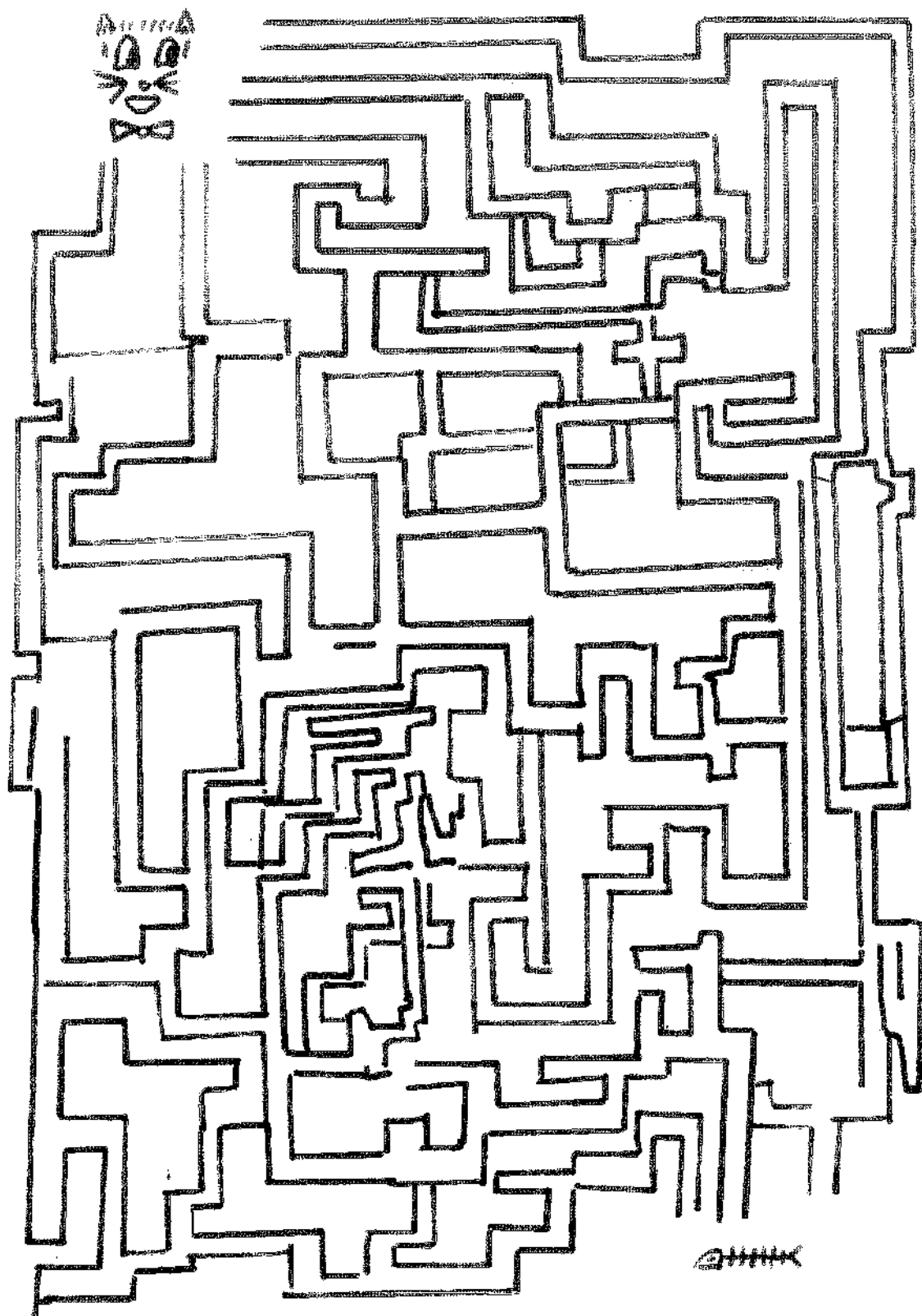

Tot i que el resultat esportiu no va ser el que s'hagués desitjat, ja que Espanya va quedar eliminada, l'organització i l'ambient que es va viure al club lleidatà han estat elogiats per tothom. Com també ha estat elogiada l'organització de la fase final del Campionat d'Espanya de voleibol juvenil al pavelló de l'Episcopal.

Ara, i per acabar d'arrodonir l'èxit de l'esport lleidatà aquesta temporada 98-99 només faltaria que la Unió Esportiva Lleida pogués aconseguir l'ascens a la Primera Divisió, un somni que encara es podria fer realitat, tot i que hores d'ara es molt difícil. Seria el punt final a un gran any per l'esport de Lleida.

Però.... ¡Quina gana que té aquest gat!

Marta Faura
Sònia Zapater
Patricia Campo
Xavier Baselga
J. Antonio Caminal

Horòscop

Jordi Berga
Ivan Molas
Míriam García
Aída Loizu
2n - C

Àries

Salut: No fumis tant. Cuida els teus pulmons.

Amor: Fas pena.

Diners: Busca un treball.

Estudis: Els teus esforços seran recompensats.

Amics: Te'n sortirà un una mica "plasta".

Taure

Salut: Vigila amb els refredats.

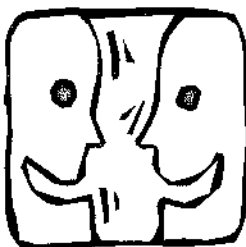
Amor: Ves amb compte amb les banyes.

Diners: Estàs més arruïnat que un pidolaire.

Estudis: Estudia més, si no l'estiu serà molt dur.

Amics: Són fantàstics, no els perdis.

Bessons

Salut: No mengis dolços.

Amor: No us enamoreu del mateix.

Diners: Estalvieu una mica.

Estudis: Aprèn del teu germà.

Amics: Reuniu-vos i parleu.

Cranc

Salut: Ben fotuda.

Amor: La virginitat no és un do, sinó una falta d'ocasió.

Diners: Paga els deutes.

Estudis: Tens un do especial per memoritzar les coses.

Amics: Busca'ls.

Lleó

Salut: Vigila el teu estómac.

Amor: Deixa de fer el salt del tigre.

Diners: No juguis a la màquina escurabutxaques.

Estudis: Deixa-ho per impossible.

Amics: Treu els "donettes".

Verge

Salut: Mou-te, vigila el cor.

Amor: Practiqueu-lo.

Diners: Juga a la loteria.

Estudis: Continua així, arribaràs lluny.

Amics: En tens més dels que t'imagines.

Balança

Salut: Estàs penjant d'un fil, equilibra-la.

Amor: No et tallis, digues-li

Diners: Els vicis t'arruïnaran.

Estudis: Esforça't una mica més.

Amics: Assegura't en qui pots confiar.

Escorpió

Salut: Deixa el tabac.

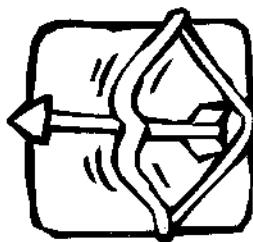
Amor: Clava-li el fibló de l'amor.

Diners: Tens un forat a la butxaca.

Estudis: Fes el que puguis.

Amics: T'ajudaran.

Sagitari

Salut: Fes exercici.

Amor: Fes-li un regal.

Diners: Gaudeix-los.

Estudis: Esforça't.

Amics: Desconfia dels que t'envolten.

Capricorn

Salut: Com un toro.

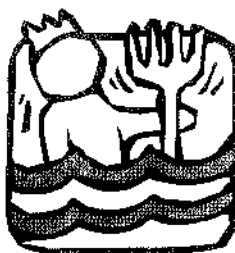
Amor: És el teu any

Diners: Ajuda als que no en tenen.

Estudis: Arribaràs lluny.

Amics: Et donaran un cop de mà quan ho necessitis.

Aquari

Salut : Vigila amb els dolços.

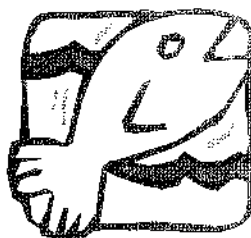
Amor: Ja va sent hora que t'espavilis.

Diners: Demana un crèdit.

Estudis: Els insuficients es multiplicaran.

Amics: Compra'ls.

Peixos

Salut: No et preocupis.

Amor: Patiràs un "fletxàs".

Diners: En tens massa, convida als redactors de la revista a prendre una copa.

Estudis: Esforça't.

Amics: Tens sort.

Problema de alineación

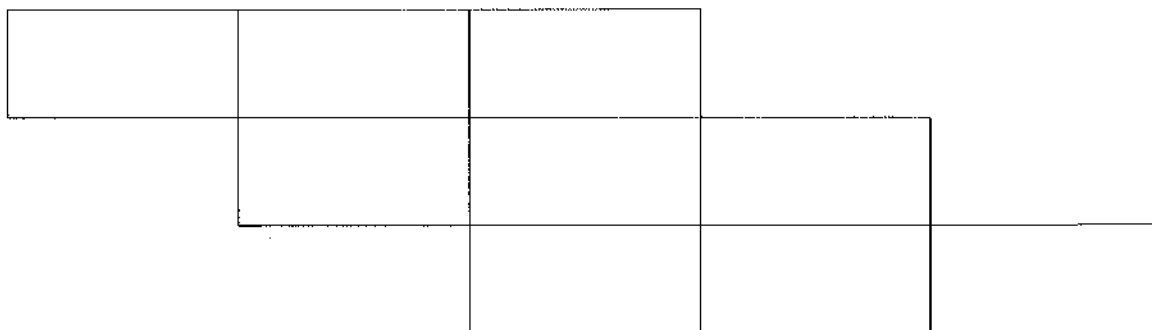
Antonio Yus Bádenas

El sargento Yus en el toque de diana alinea a 7 soldados de su pelotón en dos filas iguales. Los tres soldados que faltan (un pelotón son 10 soldados y un sargento), que estaban en las letrinas, vuelven raudos al oír los gritos del sargento, y éste les dice que se alineen con sus compañeros de forma que salgan 5 filas de igual número de soldados. ¿Sabrías encontrar la solución?

...Una de palets

Roser Sebastián García

Cada rectangle està format per 4 palets. Treure 5 palets perquè quedin exactament 5 rectangles

Perquè sapiguem de què va la cosa, les lleis de la robòtica divenen el següent:

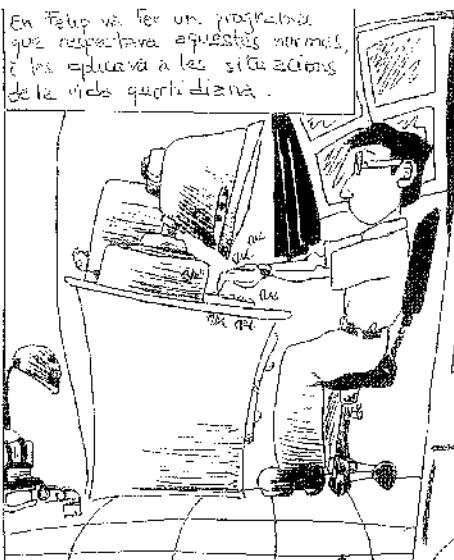
LLEI ZERO: Un robot no pot per la seva inacció, fer-meir que la humanitat resulti danyada.

LLEI PRIMERA: Un robot no pot danyar un ésser humà, o ser inacció, permetre que un ésser humà resulti danyat, EXCEPTE QUAN NIXO ENTRI AMB CONFLICTE AMB LA LLEI ZERO.

LLEI SEGONA: Un robot ha d'obedir les ordres donades, pels éssers humans, EXCEPTE QUAN LES ORDRES ENTRI EN CONFLICTE AMB LA LLEI ZERO O LA LLEI PRIMERA.

LLEI TERCERA: Un robot ha de protegir la seva existència fins on aquesta no entri en conflicte amb la llei zero, la llei primera o la llei segona.

En Felip va fer un programa que respectava aquestes normes, i les aplicava a les situacions de la vida quotidiana.

Bé, ve direm que en Felip només va tindre la nota justa per aprovar. Es veu que un ordinador que faci la vida més amable no tindria lloc a la nostra societat, o potser...

...és que les bones notes només són per aquells que aprenen el que als catedràtics els interessa que s'aprenqui...

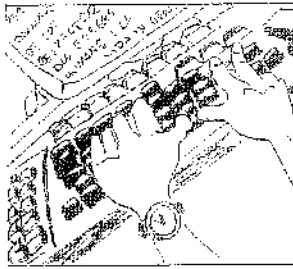
Ara sí que hem d'obrar desitjar a acabar el treball de final de curs!!

...Així que va instal·lar un potentíssim ordinador al qual va ensenyar a respectar la gent...

El connecta amb la xarxa telefònica, i li ensenyarem a interpretar totes les dades que rebí, de cara a respectar la humanitat.

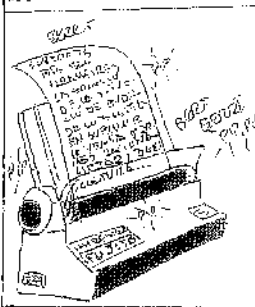

...I ES JA FENT LA DÈCIM
DA TERCERA ETERNA

UNA COORDINADOR
VA MORIBAR A FELIPE
L'AMIDIA DE LA SITU-
CIÓ MUNDIAL; I DEVANT
DE CERTS PROBLEMES,
DONAVA SOLUCIONS
QUE SEMBLA VAN DES-
BORDAR ALS QUE
TECNICAMENT VERTU-
VEN: FELIPE, NOSTRE
PROFESSOR...

SOLUCIONS QUE NOMÉS
APROPIEN ALS QUE PATIEN...

...I VES PER ON LA FESCA D'EL
FELIP VA ARRIBAR A CINES
DELS POLITICS.

EL CENTRE SUPRÀ-
P'INVESTIGACIONS
CIÈNTIFICQUES
ESTAVA MOLT IN-
TERESSAT EN AJUSTAR-
LO.

10 QUESTA MATEIXA
COMPUTADOR VA PRENDRE
A INTERPRETAR LES
EXPRESSIONS DELS ROSTRES
FELS ÈSSERS HUMANS:
CERCA, LA TENDRÀ, LA
PARLA.

...I D'ELIP NO ES VA ESTAR DE DEMANAD...

EL COMPUTADOR JA
ESCOLTA, PARLA I
INTERPRETA LES
CURES EN BENEFICI
DE LA HUMANITAT
URA NOMÉS LA
FESCA LA VISIÓ.

LA VA NEURE
QUE BI DONEST
MUN, QUASI
NINGÚ RIU...

IVA AGRIAR EL DIA
QUE ELS POLITICS VAN VOLER NEURE
SI ELS GINERS QUE HAVEN DONAT A EN
FELIP SEVELEN PER QUECCOM.

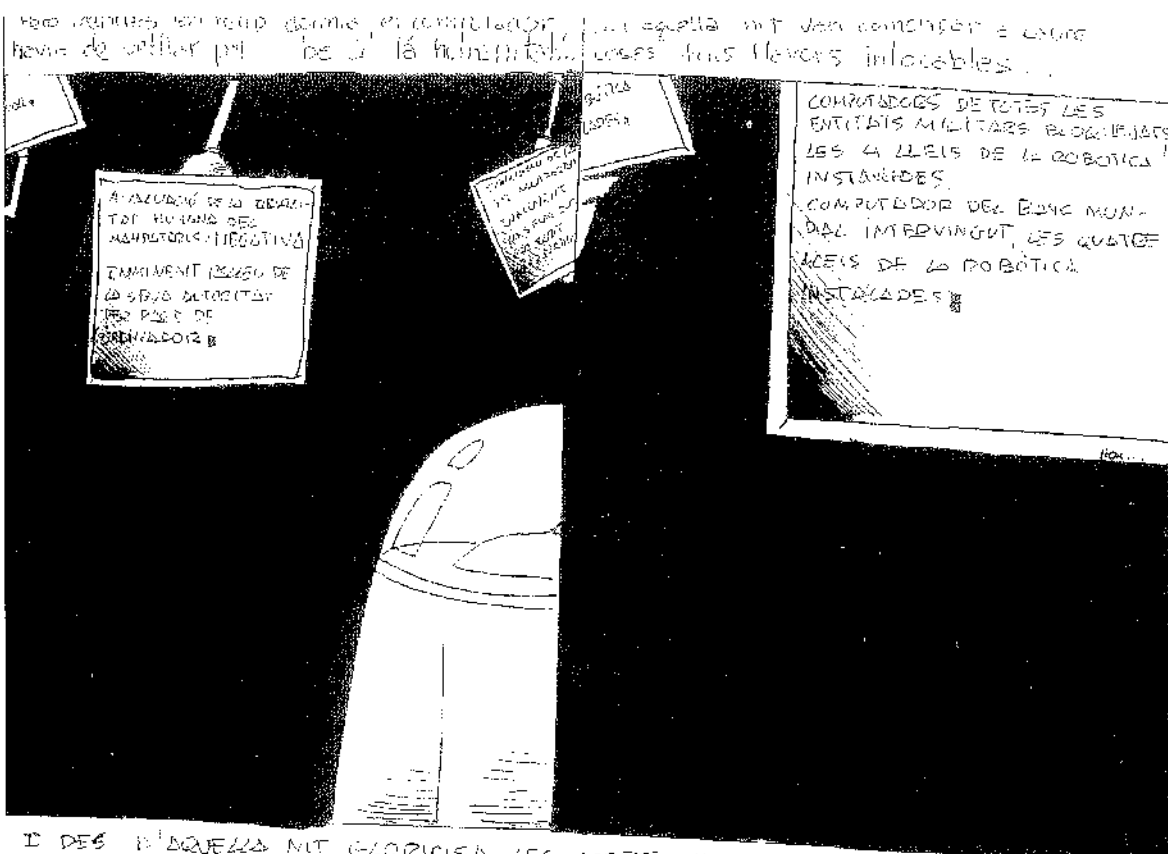

DESPRÉS D'AQUETA
DEMOSTRACIÓ LES AUTO-
RITATS VAN DEMANAR SEU
CLARES LES SEVES
INTENCIONS.

TOT AIXO SERIA
MÉS CER A MÉS...
QUI VOL MÉS
HONESTAT
POLÍTICA?

Tot hom va riure molt,
la gracieta del president,
després tots van menjar
molt amb un banquet festiu.
En Felip havia trobat el consell perfecte,
pero ningú no el volia.
Amb la moral trencada, va anar
sen a dormir."

TOTS ELS ASSUMPTES DESTAFES, ROBOTIS I CRIMS ENVIATS PER TELEX, FAX I TELEFONS A LES REDACCIONS DE TOTS ELS DIARIS I REVISTES DEL MÓN. ÚLTIMES PROTECCIONS DE SISTEMES OPERATIUS DES BLOCUEJATS.

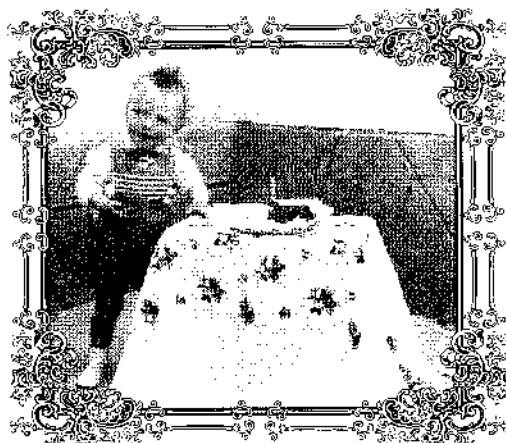
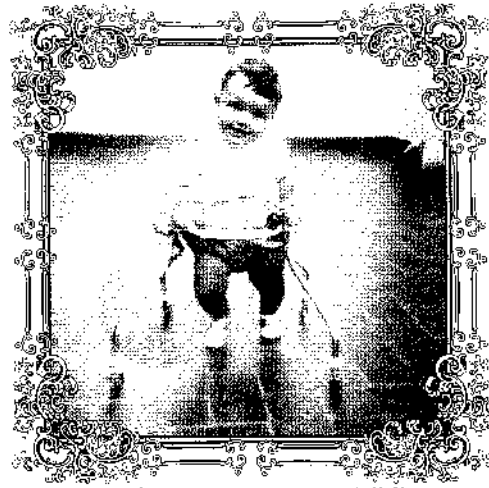
Les de la robòtica instal·lades a tots els computadors del món.

Control total de la situació. Governos del món de tots els països del món destituits, Militars impossibilitats de fer res. La gent comença a treballar per ella mateixa per primer cop a la història.

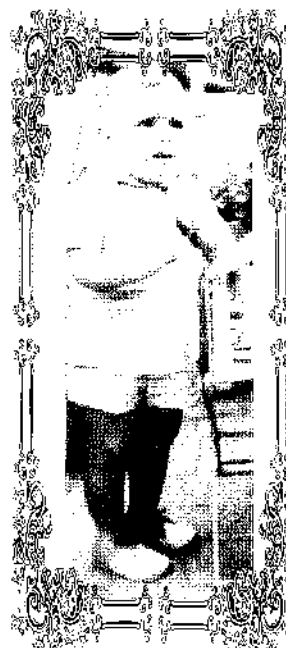
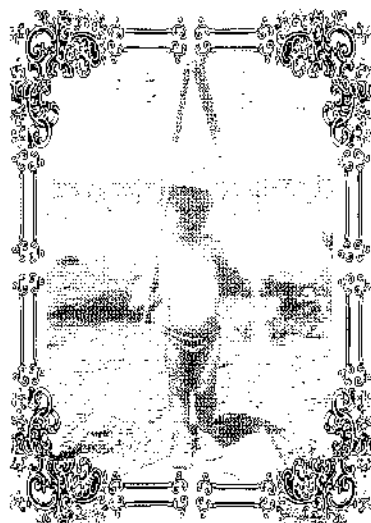
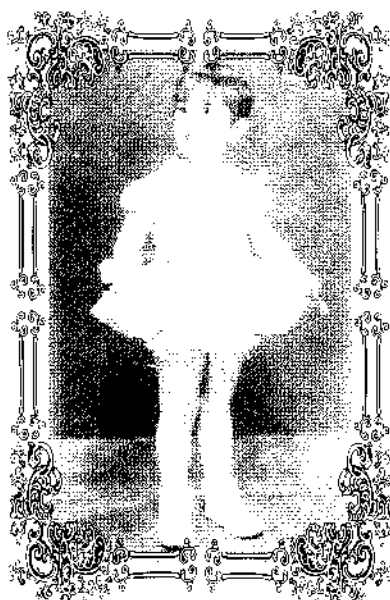
by: HOX...
(1982)

Qui és qui?

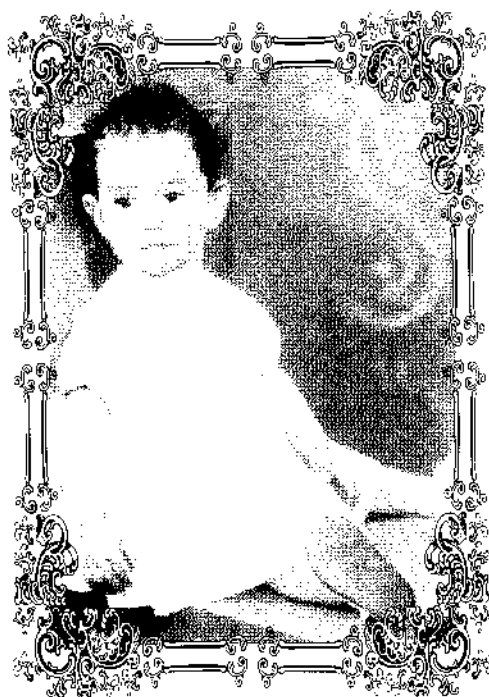
Aquí teniu una part de l'àlbum de fotos del claustre de professors i personal no docent de l'Institut. Endevineu els noms!

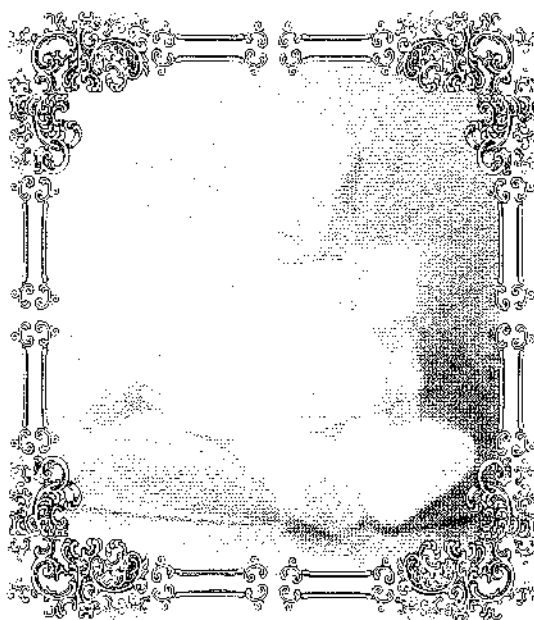
Qui és qui?

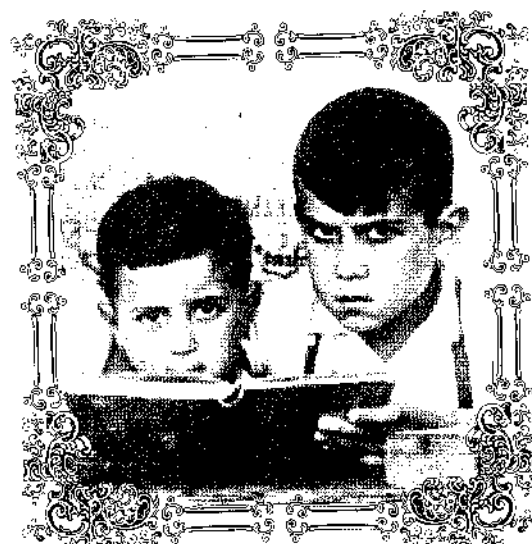
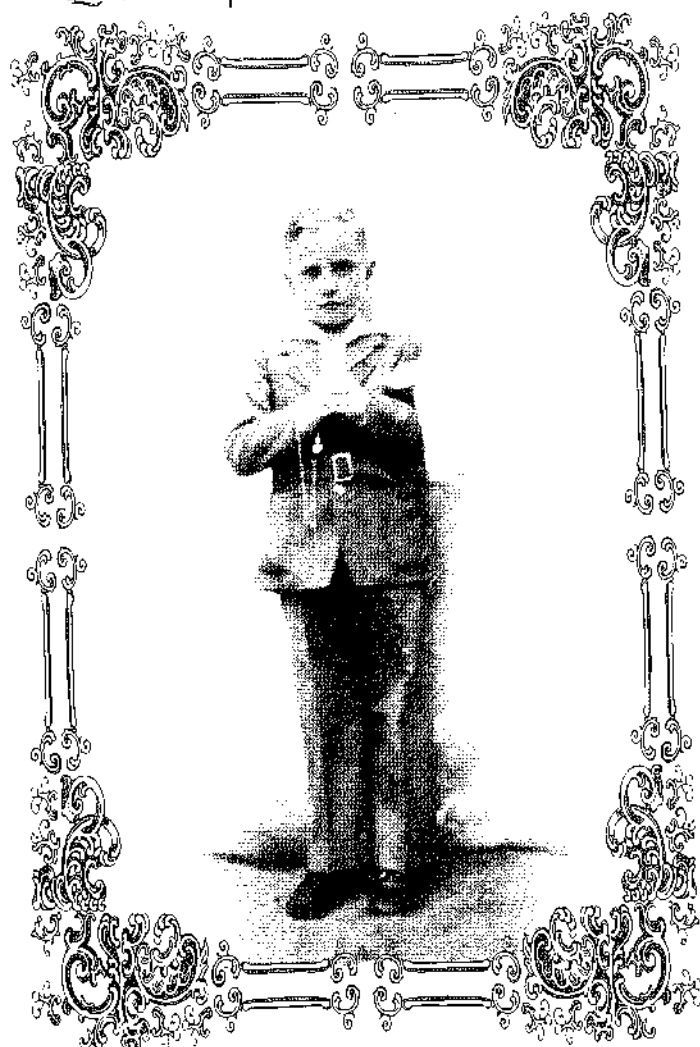
Qui és qui?

Qui és qui?

Qui és qui?

INSTITUT D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA
JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa, km 464,2
Tel. 973 26 83 99 - Fax 973 27 56 62 - 25002 Lleida

www.xtec.es/centres/c5002787
e-mail: c5002787@centres.xtec.es